

ŠKOLNÍ ČASOPIS

e-mail: puclik@nmnm.cz

<http://zs1.nmnm.cz>

číslo 64 - květen 2011

PUCLÍK

ZÁKLADNÍ ŠKOLA NOVÉ MĚSTO NA MORAVĚ, VRATISLAVOVO NÁMĚSTÍ 124

VODÁRNA

V PRAZE - PODOLÍ
BYLA JEDNÍM Z CÍLŮ
ZÁJEZDU DĚTÍ A RODIČŮ
STR. 46

PÁR SLOV ÚVODEM

Poslední dva měsíce, které uběhly od vydání minulého čísla, byly neobyčejně bohaté na nejrůznější události a akce, kterými v tomto období naše škola žila. Uskutečnila se celá řada exkurzí, proběhlo množství různých soutěží, máme za sebou přijímací zkoušky a mnoho dalších akcí...

No a když ke všem těmto událostem, o kterých se ve čtyřiašedesátém čísle píše, připočtete pravidelné rubriky našeho časopisu, asi vás ani nepřekvapí, že držíte v rukách nejužší číslo Puclíka, jaké kdy bylo vydáno. Má rovných 52 stran, takže svým rozsahem vydá vlastně za dvě čísla. Dalo to fušku, ale povedlo se.

V letošním školním roce se setkáme ještě jednou a bude to v době, kdy už budou prázdniny opravdu na dohled. Poslední číslo bývá tradičně výletové a nebude tomu jinak ani letos. Už v této chvíli na něm pracujeme, protože výlety už začaly. Snad se nám podaří získat reportáž od všech tříd.

Tak příjemné počteníčko...

Redakce

PUCLÍK CHVÁLÍ

Chtěli bychom pochválit **Veroniku Mošnerovou, Lenku Rumlerovou a Jolanu Procházkovou** z 8.B, které 26. dubna 2011 našly v šatně 1 100 korun a okamžitě je odevzdaly panu učiteli Hnízdilovi, který je předal panu řediteli. Peníze ztratila Oldřiška Modráková z 9.C a díky poctivým nálezcům je brzy získala zpět. Děvčata, díky...

CO NÁS ČEKÁ

AKCE A UDÁLOSTI NEJBLIŽŠÍHO OBDOBÍ

- **25.-26. 05. 2011** Trosečník
zážitkový pobyt v Zubří – 7. roč.
- **01. 06. 2011** Mezinárodní den dětí
zábavný program tříd

PUCLÍKOVA ŠUŠKÁRNA

- Všichni určitě ví, že žákyněmi naší školy jsou ta nejhezčí děvčata z širokého okolí Nového Města. Ne každá ale dokáže své nápady tak dokonale „oblouznit“ jako Lenka Rumlerová z 8.B, za kterou lezou ctitelé ve volné hodině do školy dokonce oknem přímo z náměstí. Musíme ale poznamenat, že Lenka si vybrala dobře, protože dotyčný mladík, který byl přistižen náhodně procházející paní učitelkou, se nezalekl a k situaci se postavil hrdinně. Paní učitelku slušně a nahlas pozdravil a v klidu zůstal sedět na okenním parapetu plném čerstvé „výzdoby“ od holubů...
- Při nedávné školní návštěvě filmového představení se paní učitelka Marcela Slámová chtěla v průběhu filmu podívat na svůj mobilní telefon. Jakmile ale přístroj zasvítí do ztemnělého sálu, přiskočila k ní uvaděčka a v domnění, že právě načapala u zakázané činnosti žákyni 8.B, pravila přísně: „Ten mobil si hned vypni a tady ho nepoužívej!!!“ Co měla nebohá přistižená paní učitelka dělat? Mobil si schovala a byla ráda, že u svého podlého protiprávního činu nedostala pár facek...
- Sedm let neštěstí čeká devátou C. V pátek odpoledne jako obvykle nacvičovali program na závěrečné rozloučení deváťáků. Když nastala malá pauza, kluci hned využili situace a pustili se kolektivně do nácviku známého hokejového „Kdo neskáče, není Čech – hop, hop, hop!“ Zrovna probíhalo hokejové mistrovství světa, tak je to docela pochopitelné. Do nácviku dali veškerou energii, takže o patro níž se pan ředitel starostlivě zadíval na vlnící se strop a se slovy: „Ti tam snad válcují plech...“ si posedl, neb vrtule větráku u stropu vypadala, že každou chvíli ulítně. Neulítna. Zato v 9.C se najednou ozvala rána a ze skříně spadlo zrcadlo, které už nevydrželo vlnobití podlahy. Kluci s poskakováním hned přestali, ale co naplat – zrcadlo bylo na tisíc kusů. A rozbité zrcadlo, to je sedm let neštěstí... Tak bacha na to.

OBSAH

▪ Pár slov úvodem	2
▪ Co nás čeká	2
▪ Puclíkova šuškárna	2
▪ S jarem láska přichází... ..	3
▪ Záchrana vajíček	3
▪ Puclík v Deníku	4
▪ Noc s Andersenem již potřetí	5
▪ Přijímačky do výpočetky	6
▪ Devátáci u zkoušek	7
▪ Vyzvídali jsme... ..	8
▪ Koncert Jaroslava Uhlíře	11
▪ Sběr nám jde skvěle	12
▪ Čarodějnice 7.B v Olešné	13
▪ Puclympiáda podruhé	14
▪ Sloupečky	15
▪ Anketa	16
▪ Nejlepší sportovec Žďárska 2010	17
▪ 7.C na cestách za poznáním	18
▪ Muzejní maraton	20
▪ Ve 2.A se nikdo nenudí	21
▪ 9.C zkoumala historickou Prahu	22
▪ Se 6.C za armádou a do hrobky	23
▪ Kiran a jeho svět	24
▪ Když se setmí... ..	26
▪ Máme doma zvířátko	28
▪ Pražské památky objevovala 7.B	29
▪ Ekofanda	30
▪ Podvečerní čtení	34
▪ Les ve škole, škola v lese	36
▪ 6.C má nejlepší rodáky	38
▪ Všeználek v novém hávu	39
▪ Žakovská knihovna – Kalendárium	40
▪ Paprsek aneb výlet za všechny prachy .	42
▪ Pražská mozaika	43
▪ Mise Plus zasahuje	44
▪ Station Days	44
▪ 9.B naposledy společně ve světě	45
▪ Sobota plná nočníků a vody	46
▪ Spolupráce s úřadem a policií	47
▪ Okénko ZŠ Slavkovice	49

S jarem láska přichází...

Víte, co je to láska?

*Pokud ne, zkuste se někoho zeptat.
Láska, to je něžná slova umět šeptat,
umět šeptat slůvka do uší,
ať je nikdo jiný než ty neslyší.*

*Láska, to je umět se smát,
láska, to je někoho mít víc než jen rád,
s láskou se hlava prudce zatočí
a všechny starosti se rázem překročí.*

*Láska, to je vidět neviditelné,
láska je sáhnout na nedotknutelné,
umět si užít každý den
a umět žít pro svůj sen.*

*Láska jsou city v nás uložené,
láska je něco, co už nesmažeme,
láska je víc než jen chtít,
protože lásku nemůže každý mít.*

*Láska, to je když srdce mé tlučte pro tebe,
láska, to je když mráz ani sníh mě nezebe,
když všechno kolem ani nevnímáš
a láskou svojí někoho objímáš...*

Vendula Svobodová, 2011

ZÁCHRANA VAJÍČEK

Mgr. Pavlína Poláčková

Louka na severovýchodním okraji Nového Města na Moravě, kterou protíná potok Bezděčka, byla prohlášena přírodní památkou už v roce 1953. Kromě chráněných rostlin obývá toto území v početných populacích i skokan hnědý.

Tři tůňky, které se v těchto místech nacházejí, jsou v současné době plné žabích vajíček. Aby mohl jejich právě započatý vývoj nerušeně pokračovat, je třeba přirozený vodní biotop udržovat. Tohoto úkolu se zhostili žáci 5.A, kteří

první dubnový den pod odborným vedením pracovníka CHKO Žďárské vrchy pana Jaromíra Čejky udělali první krok – z blízkého potoka nanesli do dvou tůňek více než 200 litrů vody, aby nedošlo k jejich vysušení a letošní žabí popula-

ce nebyla ohrožena. Než se z vajíčka stane dospělá žába, uplyne v Bezděčce ještě hodně vody.

Doufejme, že jsme svou troškou do mlýna přispěli k tomu, aby se tak opravdu stalo.

PUCLÍK V DENÍKU

Marie Novotná, 6.C

REDAKCE ČASOPISU PUCLÍK NAVŠTÍVILA REDAKCI ŽDÁRSKÉHO DENÍKU

V pátek 25. března 2011 vyrazila redakce časopisu Puclík do Žďáru nad Sázavou, aby využila ceny za vítězství v soutěži časopis roku. Touto cenou byla návštěva redakce opravdových novin, které denně čtou tisíce lidí, abychom se podívali, jak pracují profesionální novináři. Měli jsme tak možnost nahlédnout pod ruce redaktorům Žďárského deníku.

Po druhé vyučovací hodině členové redakce vyrazili na autobusové nádraží a odjeli do Žďáru nad Sázavou. Jelikož nám od rána značně vyhládlo, naší první zastávkou byl obchod Vesna, kde jsme naplnili svá hladová břicha.

Pak už před námi byla návštěva redakce, a tak jsme na nic nečekali a utíkali. Přivítal nás pan šéfredaktor Žďárského deníku a postupně nám řekl všechno, jak to v takové redakci funguje. Co redaktor za celý den udělá, jak se připravu-

je jednotlivé stránky až po úplné sestavení celých novin.

Také jsme mohli okouknout speciální program pro vytváření stránek novin, ve kterém jsme poté zkusili pracovat. Samozřejmě to nebylo všechno. Naším úkolem totiž bylo vytvořit stránku do Deníku o naší návštěvě, která v novinách skutečně vyšla v pondělí 28. března. Na nic jsme tedy nečekali a začali vymýšlet rozložení stránky.

Nejdříve jsme si rozdělili funkce, jak je to v redakcích

obvyklé - šéfredaktorky byly Dominika Edlmanová s Věrkou Královou, redaktorkami se staly Aneta Dufková, Nikola Švárová a já, fotografky byly Dominika Kaštánková s Vendulou Svobodovou a ostatní nám pomáhali vymýšlet článek.

Abychom využili naše schopné fotografky, vzal nás pan šéfredaktor do kanceláře, kde psaly redaktorky svoje články, a tam jsme se společně vyfotili. Fotky byly na světě, jenže my jsme ještě pořád neměli to

hlavní - tedy článek. Vrátili jsme se do kanceláře a začali psát. Věřte nebo ne, ať to vypadá sebelehčeji, není to žádná procházka rájem. Ale nakonec i článek vznikl a jaký!

Pan šéfredaktor nám po chvíli donesl ukázat naše dílo, lépe řečeno „portrét“ stránky. Bo-

hužel nás hodiny neskutečně tížily, proto jsme se rozloučili, poděkovali a ubírali se na zastávku autobusu. Po chvíli jsme nasedli a s dobrým pocitem odjízďeli domů.

Musím říct, že práce redaktora novin asi nepatří mezi lehké a málo náročné. Ale dozvěděli

jsme se spoustu zajímavých informací, ke kterým bychom se bez vítězství v soutěži školních časopisů asi jen těžko dostali.

Byla to tedy velice zajímavá návštěva a určitě bych si ji někdy zopakovala.

NOC S ANDERSENEM

Mgr. Pavlína Poláčková

JIŽ POTŘETÍ

Kromě toho, že se všichni zájemci ze čtvrtých tříd, pro které bylo nocování určeno, dozvěděli, proč se vůbec tato akce každoročně koná (2. du-

Sobota a neděle 2. a 3. dubna 2011 byly na naší škole opět po roce ve znamení tajemna. Stali jsme se jednou ze tří set škol, které se zapojily do dnes už mezinárodního projektu Noc s Andersenem.

ben je dnem narození známého dánského pohádkáře Hanse Christiana Andersena a na jeho počest i Mezinárodním dnem dětské knihy, který slaví celý svět), tak poznali školní budovu i trochu jinak, než jsou běžně zvyklí.

Největší úspěch měla jako vždy stezka odvahy, při které číhala v potměných rozích

chodeb lehounce osvětlených svíčkami strašidla, kostlivce nevyjímaje.

Nechybělo samozřejmě ani noční čtení a ranní přebohatá snídaně v podobě různých druhů buchet, buchtíček či koláčků, o které se postarali starostliví rodiče.

PŘIJÍMAČKY

Petra Vodičková, 9.C

DO VÝPOČETKY

Asi každý z vás zaregistroval, že 19. dubna 2011 se na naší škole uskutečnily přijímací pohovory do specializované třídy se zaměřením na výpočetní techniku. Ani se nechce věřit, že se k nim zájemci o studium z řad pátáků sešli již poosmnácté...

Pátáci se na ten den asi moc netěšili, čekal je totiž důležitý okamžik, který rozhodne o jejich další budoucnosti. Ostatní žáci šli do kina na film Gulliverovy cesty. Já a dalších jedenáct mých spolužáků z 9.C jsme šli pomáhat k přijímacím pohovorům.

Nejprve jsme dělali uvítací výbor pro děti a jejich rodiče a zapisovali, kdo přišel a kdo strachy zůstal doma nebo zaspal. V kreslárně se potom pátákům představil pan ředitel a vybraní učitelé, kteří přijímačky připravovali.

Poté se každé dítě odebralo do své přidělené učebny. Jako hlídač pes sloužil učitel, který řekl jasná pravidla písemné části pohovoru, měřil čas a rozdával slibované testy. Každý

učitel měl zároveň i pár asistentek. Já a další tři spolužačky jsme byly přiděleny k panu učiteli Havlíkovi.

Zatímco se pátáci mořili s písemkou, my jsme si krátili čas

známou hrou „Kámen, nůžky, papír“, dále pak kreslením na tabuli a šibenici. Já osobně se naučila kreslit slepici ☺ a udělala jsem jí celý životní příběh – od vajíčka až k pekáči. Pan učitel si krátil čas tím, že fotografoval pátáky při práci, a potom modeloval z bílé lepící gumy pand'uláka - ale bohužel jen jeho hlavu ☺.

Děti byly nadšené, když už to měly konečně za sebou, a vrhly se ven koupit si nějakou tu zmrzlinu nebo čokoládu na oslazení života a na pevné nervy. Po polední pauze se vyhlásilo, kdo úspěšně vyřešil písemnou část, je přijat a už nemusí k ústnímu pohovoru. Dvacet vyvolených se rozběhlo domů se šťastným úsměvem ve tváři. Ostatní uchazeči s troš-

kou narůstající nervozity čekali na to, až si je komise pozve k ústnímu pohovoru.

Já jsem zatím dělala vrátného u dveří, za nimiž probíhaly ústní pohovory, a pouštěla děti dovnitř a ven. Abych si trochu oživila den, poslala mě paní učitelka Slámová dvakrát s páťákem k pohovoru. Když jsem vešla do kreslírny, kde za

lavicemi seděli učitelé s panem ředitelem uprostřed, vrátil se mi depresivní zážitek z mého pohovoru před čtyřmi roky.

Doted' si pamatuju, jak se mě ptal pan učitel Smékal, co jsou zlomky. Na zlomky jsem překvapivě odpověděla dobře, ale s druhou otázkou byl trochu problém. Paní učitelka Niesnerová se mě totiž zeptala, kdo

byl učitel národů. Vyjmenovala jsem snad všechny historické osobnosti a až asi popáté jsem se konečně trefila ☺. Doted' dost dobře nechápu, jak jsem se do specializované třídy mohla dostat.

Závěrem bych chtěla všem přijatým žákům do specializované třídy pogratulovat a popřát jim hodně úspěchů.

DEVĚTÁČCI U ZKOUŠEK

Domínika Kaštánková, 9.C

Přijímací zkoušky na střední školy a střední odborná učiliště se letos konaly od 26. do 28. dubna. Většina devětááků tak v tyto dny rozhodovala o svém budoucím životě a povolání.

Já jsem dělala přijímací zkoušky na novoměstské gymnázium. Když jsem v půl osmé vešla do budovy školy, přepadl mě takový zvláštní a úzkostlivý pocit... Připadala jsem si jako malý prvňáček, co jde poprvé do školy a někde po cestě ztratil maminku.

Když jsem procházela gymnáziem, jeho dlouhé tmavé chodby a vysoké šedé stropy mi připadaly jako nějaký velký labyrint, ve kterém bloudím, a já si připadala úplně malinká... Kolem mě procházeli gymnazisti a všichni mi přišli jako z jiné dimenze. Věděli kudy kam jít, jen já stála uprostřed té chodby a koukala na ně.

Zanedlouho mě však z mého blouznění vysvobodila moje kamarádka, která na gympl chodí, a tak mi vše ukázala

a zavedla mě ke třídě, kde budu psát test. Když jsme tam přišly, už tam seděli kluci a holky z naší třídy. Markéta se ještě na poslední chvíli učila vzorečky do matematiky a nějakou teorii do češtiny. Musela jsem se jí smát, ovšem uvnitř mi do smíchu vůbec nebylo. Pořád ve mně byla ta malá dušička, ale když jsem viděla ji, jak se učí, začala jsem se bát ještě víc.

Najednou všichni ztichli a já už z dálky viděla, že se sem blíží první paní profesorka češtiny. Sedli jsme si do třídy, vylosovali jsme si registrační čísla, proběhlo pár dobrých rad a začali jsme diktátem. Po diktátě přišel rozbor věty a nějaké úkoly k tomu. Posléze byla přestávka, kterou jsem strávila s Lídou z 9.A, a přišla matematika.

Matiky jsem se obávala ze všeho nejvíc. Když jsem si

přečetla zadání, říkala jsem si, že to nemůžu vypočítat. Ovšem něco jsem přece jen vypočítala a zkoušku úspěšně složila ☺. Poté jsem gympl s těžkou hlavou opustila a šla domů.

Když jsem týden před zkouškami pomáhala s organizací přijímaček u nás na výpočetku, vůbec mi nepřipadalo, že by se pátáci nějak báli. Myslím, že když jsme je dělali před čtyřmi roky my, byli jsme vyděšení až na půdu. ☺ Ale generace se stále mění...

Závěrem musím říct, že jsem ráda, že to mám za sebou... Po těch dvou dnech strávených na jiných školách se mi po tom našem „ružovém ústavu“ hodně stýskalo... A to byly jen dva dny. Co budu dělat příští rok?

VYZVÍDALI

TENTOKRÁT PANÍ UČITELKA

JSME JAROSLAVA LIBROVÁ

- mezi její záliby patří ruční práce, zahrádka, plavání a velmi ráda také jezdí autem
- chtěla by se naučit pěstovat bonsaje
- umí se skvěle postarat o svoji rodinu a vnoučata
- nejraději nosí sportovní oblečení, moc často ji neuvídíte v sukni
- přála by si mít doma zimní zahradu
- na lidech si nejvíce cení spolehlivosti a pravdomluvnosti, vadí ji arogance a povýšenost
- žehlení a vyplňování různých dotazníků a tiskopisů v žádném případě nepatří mezi její oblíbené činnosti
- ideální dovolenou by nejraději strávila na pláži v nějaké exotické zemi
- navštívila Slovensko, Polsko, Německo, Maďarsko, Rusko, Chorvatsko, Itálii a Řecko
- nejoblíbenější
film Pyšná princezna
skupina Olympic
zpěvák Dalibor Janda
Karel Gott
kniha Africké putování
spisovatel Dick Francis
jídlo vepřový řízek
barva černá

Malé děti sní o tom, co budou jednou v životě dělat. O čem jste snila jako dítě vy?

V dětství jsem snad chtěla být vším, na co jsem si jen vzpomněla. Chtěla jsem prodávat zmrzlinu, vystupovat v cirkuse, pracovat v zoologické zahradě a být už hlavně dospělá a dělat vše, co mně rodiče jako dítěti zakazovali.

Proč jste se rozhodla právě pro povolání učitelky, co vás k němu přivedlo? Kdy se začala vaše představa o tomto povolání rýsovat?

S nástupem do školy se mně povolání učitelky začalo líbit stále více a více. Velkou zásluhu na tom měla především moje paní učitelka, která mě učila od první třídy až do páté. Byla velice skvělá a dodnes na ni často vzpomínám.

Učila jste i na nějaké jiné škole než na té naší?

Ano, hned po ukončení vysoké školy jsem nastoupila na málotržní školu ve Slavkovicích. Ve třídě jsem měla tři ročníky a práce až nad hlavu. Největší zděšení bylo, když asi po měsíci se ve dveřích objevil inspektor. Pořádně jsem se zapotila, ale vše dobře dopadlo. Dále jsem učila v Radešinské Svratce, ale velmi krátce a v roce 1984 jsem nastoupila na zdejší školu.

Jste zástupkyní pana ředitele. Jak dlouho tuhle funkci vykonáváte a v čem je tahle práce odlišná od té, kterou jste dělala jako učitelka?

Tuto funkci vykonávám od ledna 1990. Jako zástupce ředitele mám o něco více povinností než jako učitelka, protože

musím vykonávat další činnosti související s vyučovacím procesem všech tříd a chodu celé školy. Většinou jsou to práce spojené s různým vyplňováním tabulek a formulářů, objednáváním učebních pomů-

cek a učebnic a v neposlední řadě je to i činnost kontrolní.

Jaký jste měla jako dítě vztah ke škole, jaká jste byla žákyně po stránce učení i chování?

Do školy jsem chodila ráda a učení mě bavilo, samozřejmě že jsem se těšila na prázdniny a volné dny. Tolik prázdnin a volných dnů tehdy nebylo a do školy se chodilo i v sobotu

Které předměty vás ve škole bavily a které naopak?

Většina předmětů mě bavila a ráda jsem se na ně připravovala. Mezi ty nejoblíbenější patřil český jazyk, zvláště pak čtení, přírodopis, tělesná výchova, výtvarná výchova. Největším problémem ve vyšších ročnících byla chemie, kterou jsem opravdu nemusela.

Utkvěl vám dodnes v paměti někdo z vašich bývalých učitelů, který vás ovlivnil víc než ti ostatní – pozitivně a třeba i negativně?

Většina učitelů, s kterými jsem se v průběhu své školní do-

cházky setkala, ve mně zanechala dobré vzpomínky a ovlivnila moje rozhodnutí stát se učitelkou. Byli to převážně učitelé, které jsem měla jako třídní, nebo ti, kteří vyučovali moje oblíbené předměty.

Vzpomínáte ráda na nějaké akce, které jste jako žákyně ve škole zažila a které se dnes už nedělají?

Takových akcí, které dnes už ve škole nejsou obvyklé, je řada. Kdybych měla některé jmenovat, nesmím zapomenout na branná cvičení, kdy celá škola vyrazila do přírody s plynovými maskami. Dalšími akcemi byla různá vystoupení při veřejných oslavách jako MDŽ, VŘSR a povinná účast v prvomájovém a lampionovém průvodu. Ve vyšších ročnících to byly bramborové

brigády, kdy jsme se vždy těšili hlavně na svačiny, které jsme dostávali.

Doba se rychle mění. V čem si myslíte, že jsou dnešní žáci lepší než ti, kteří seděli v lavicích ve vašich školních létech?

Nejsem si jistá, že dnešní žáci jsou lepší.

Starší lidé často říkají, že ta dnešní mládež je hrozná. Myslíte si to také?

Dnešní mládež je určitě jiná, protože má i jiné možnosti a záliby.

Učíte pěstitelky – jaká je vaše oblíbená květina?

Kytky miluju, a proto se jimi ráda obklopuji. Oblíbených mám velmi mnoho, ať už jsou

to ty, které pěstuji doma nebo na zahradě. V poslední době jsou to orchideje, skalničky, kvetoucí keře a luční květiny.

Jak se vám žije v jedné kanceláři s panem ředitelem Ondráčkem a panem zástupcem Havlíkem?

S těmito dvěma pány se mi žije docela dobře, protože za ty dlouhé roky společného soužití v jedné místnosti jsme si na sebe zvykli a víme, co od sebe můžeme očekávat, a dobře se snášíme. Nehádáme se a ani se nepereme.

Dokážou vás tihle dva pánové něčím potěšit, nebo naopak pěkně naštvat?

Samozřejmě každé ráno potěší milým pozdravem, úsměvem a

dobrou náladou. A štvou mě tehdy, když si vypráví vtipy a historky o ženách, hlavně o učitelkách.

Co byste chtěla, aby se na naší škole změnilo, zlepšilo, vybudovalo? Co nám podle vás hodně chybí?

Zlepšovat by se toho dalo dost, jen kdyby si toho všichni žáci vážili. Vybudování dalších interaktivních učeben, laboratoří a kabinetů. Myslím si, že i třídy by mohly být barevnější. Hodně chybí moderní tělocvična a třeba i bazén, pracovní pro výchovy – ateliéry, pro žáky třeba i bufet, kde by si mohli koupit občerstvení Přesto si myslím, že naše škola nepatří k těm, kde by toho žákům hodně chybělo.

Co vám na žácích v naší škole nejvíc vadí?

Na mnohých mi vadí jejich chování vůči sobě, vztah ke škole a jejich vulgární chování i k dospělým. Další, co nemohu mnohdy pochopit, je to, že někteří žáci ničí zařízení tříd a školy, jako jsou lavice, dveře, působí škody na WC a dokonce i květináče na chodbách považují za odpadkové koše.

Chodíte do školní jídelny, a tak by nás zajímalo, jaká jste sama kuchařka, zda vás vaření baví, co ráda nebo nerada vaříte...

Nemohu říct, že by mě vaření nějak moc bavilo, ale už více jak třicet let patří k mým pravidelným činnostem, a proto si myslím i podle ohlasu rodiny a známých, že vařím dost dobře. Nejraději připravuji různá masíčka a zeleninové saláty a těstoviny, nerada vařím složité omáčky - například svíčkovou.

Máte nějakou oblíbenou kuchyni, nebo se držíte naší obvyklé české?

Převážně se držím české kuchyně podle hesla rychle a zdravě.

Kde jste byla nejdále a nejdéle v zahraničí?

Nejdále asi letecky v Rusku v Leningradě a nejdéle v Řecku.

Které země byste ještě ráda navštívila? Co vás na nich láká?

Nový Zéland a láká mě příroda.

Ovládáte nějaký cizí jazyk, domluvíte se v zahraničí?

Žádný cizí jazyk neovládám tak, abych se v zahraničí do-

konale domluvila, snad jen ruštinou a slovenštinou.

Máte nějaké domácí mazlíčky? Jaké byste si ráda pořídila, kdyby to šlo?

Ted' už mám doma jenom jednoho zvířecího mazlíčka a je to pes. Je mu už čtrnáct let, ale pořád je to čilý pes a dobrý hlídač. V současné době mám i jiné „mazlíčky“ - jsou to moje tři vnoučata.

Každý člověk se většinou něčeho bojí. Čeho se bojíte vy?

Nejvíce se obávám zlých nemocí a vážného úrazu. Hodně strachu zažívám i při velké bouři a nikdy bych do ruky nevzala žábu.

Co děláte ve volném čase, jak relaxujete a nabíráte síly?

Ve volném čase relaxuji převážně aktivně, například prací na zahradě, vycházkou do přírody, výletem, plaváním, hlídáním vnoučat, luštěním křížovek, četbou a velmi ráda také jen tak lenoším u televize.

Čtete časopis Puclík? Pokud ano, jakou rubriku nejčastěji?

Jsem pravidelnou čtenářkou Puclíku a celý časopis si vždy se zájmem přečtu. Pobaví a poučí mě všechny rubriky. Je to skvělý časopis.

*Rozhovor připravila
Dominika Edlmanová
a Věra Králová, 9.A*

KONCERT JAROSLAVA UHLÍŘE

22. března 2011 se v kulturním domě uskutečnil koncert Jaroslava Uhlíře, který navštívili žáci 1.-6. tříd naší školy. Hodina plná známých písniček Jaroslava Uhlíře a Zdeňka Svěráka se všem velmi líbila.

Úvodní slovo doplněné osobitým humorem a bezvadný klavírní doprovod písní pana Uhlíře, to vše byl kvalitní základ pro bezvadný koncert, který rozezněl celý sál. Všechny děti se aktivně zapojily a svým zpěvem vytvořily skvělou atmosféru celé akce.

Zazněly písničky ze známých pohádek i písničky z televizního pořadu Hodina zpěvu“. To, že zpíval celý sál, svědčí o oblíbenosti těchto písniček mezi dětmi a hodina zpěvu v našem kulturním domě se opravdu vydařila.

Mgr. Iva Fousková

S narůstající datem v kalendáři a postupným blížícím se koncem školního roku se nám úspěšně plní výběrové tabulky. Posledním dubnem se uzavřelo třetí výběrové kolo víček od PET lahví, pomerančové a citrónové kůry, čtvrté „bateriové“ a páté „papírové“ kolo sběru.

Poprvé se nám v tabulce objevuje i nová kolonka, která shrnuje výsledky sběru vysloužilých CD a DVD nosičů. Sbíráme je zatím velice krátkou dobu, takže možná ani informace o tom, že tyhle použité nosiče lze rovněž nosit do školy, ke všem třídám a žákům nepronikla. Ale to se časem určitě napraví. Výsledky si můžete sami pro sebe zhodnotit – pokud je samozřejmě níže okouknete...

SBĚR VÍČEK, PAPIRU, BATERIÍ A CD/DVD

březen - duben 2011, údaje v kg

TŘÍDA	VÍČKA	PAPÍR	BATERIE	CD/DVD	TŘÍDA	VÍČKA	PAPÍR	BATERIE	CD/DVD
1.A	16,50	66,00	1,40	0,00	6.A	5,70	107,00	0,10	1,37
1.B	21,00	308,00	1,00	0,00	6.B	11,40	207,00	14,60	2,35
2.A	20,00	128,00	0,30	0,00	6.C	5,20	336,00	6,50	0,56
2.B	11,00	95,00	51,00	0,00	7.A	1,30	577,00	0,00	0,33
3.A	9,00	141,00	0,00	0,00	7.B	1,30	100,00	0,00	0,36
3.B	21,00	247,00	3,30	0,00	7.C	8,00	96,00	0,40	0,00
4.A	2,50	89,00	22,00	0,00	8.A	0,20	1,00	0,00	0,52
4.B	4,30	146,00	11,50	0,00	8.B	3,90	71,00	0,00	1,79
5.A	15,40	1252,00	0,90	0,00	8.C	0,20	22,00	0,00	3,41
5.B	20,10	178,00	15,20	0,00	9.A	1,30	80,00	0,50	5,06
5.C	11,30	42,00	0,60	0,00	9.B	9,70	21,00	0,40	0,26
					9.C	1,00	153,00	0,10	1,54
1. stupeň	152,10	2692,00	107,20	0,00	2. stupeň	49,20	1771,00	22,50	17,55
sborovna	3,00	7,00	1,30	0,00	jídelna	0,00	0,00	0,00	0,00
ředitelna	2,20	40,00	0,25	0,00	družina	5,40	140,00	0,25	0,00
Slavkovice	1,80	0,00	0,00	0,00	příznivci	0,00	0,00	0,00	0,00
CELKEM: VÍČKA 213,70 KG, PAPÍR 4 650,00 KG, BATERIE 131,50 KG, CD/DVD 17,55 KG									

Nejlépe se nám dařilo v papíru – prolomili jsme hranici **4 500 kg**, což je fakt dobrý výkon. Už před posledním kolem je jasné, že se z naší školy odvezlo více papíru než v loňském školním roce, za což vám opět moc děkuji a doufám, že závěrečné šesté kolo (od 25. května do 7. června) proběhne „bez ztráty kytic“ - to znamená se zapojením všech třídních kolektivů.

SBĚR KŮRY

březen - duben 2011, údaje v kg

TŘÍDA	POMERANČOVÁ KŮRA	CITRÓNOVÁ KŮRA	TŘÍDA	POMERANČOVÁ KŮRA	CITRÓNOVÁ KŮRA
1.A	15,00	0,60	6.A	4,20	0,00
1.B	16,00	0,20	6.B	7,90	0,60
2.A	14,00	0,30	6.C	12,50	0,30
2.B	13,90	1,10	7.A	6,40	0,00
3.A	11,80	0,00	7.B	6,30	0,20
3.B	13,00	0,20	7.C	5,20	0,30
4.A	13,30	0,20	8.A	0,90	0,00
4.B	11,00	0,60	8.B	1,80	0,00
5.A	16,50	0,60	8.C	1,10	0,00
5.B	11,60	0,40	9.A	3,00	0,10
5.C	6,40	0,10	9.B	8,70	0,20
			9.C	2,80	0,30
1. stupeň	142,50	4,30	2. stupeň	80,80	2,00
sborovna	0,35	0,50	jídelna	0,00	1,25
ředitelna	2,20	0,00	družina	1,10	0,80
CELKEM: POMERANČ 206,95 KG, CITRÓN 8,85 KG					

ČARODĚJNICE 7.B V OLEŠNÉ

Na Zelený čtvrtek vyrazila část 7.B na třídní akci do Olešné. Měla podtitulek „pálení čarodějnic“. Celou akci pro nás připravila Hanka Žáková za asistence maminky a Lucky Dostálové.

Po příjezdu do Olešné jsme vyrazili hledat poklad, který byl ukryt poblíž našeho cíle – ohniště s lavičkami. Po jeho nalezení jsme si pochutnali na velikonočních vejcích z perníku (ještě že jsme poklad našli

rychle, neboť si už na něm začali pochutnávat mravenci).

Následovala celá řada her, jako „škatule, škatule, hejbejte se“, „medvěd-válka-nálet-potopa“, „na pikanou“ a „na zloděje a četníky“. Všichni hráli s nadšením a velkým nasazením.

Pak nás čekala procházka k rybníku a s tím spojené soutěžení o to, kdo hodí nejvíce žabiček. Nejtěžší bylo najít správný placatý kámen. Nejlépe to šlo klukům.

Cestou zpět jsme si vyráběli čarodějnice z přírodních materiálů a ty jsme pak upálili na ohni. V soutěži o nejlepší masku čarodějnice zvítězila Ivana Stará. Následovalo opékání buřtů a společné veselí a dobrá nálada neměla konce.

Nikomu se z krásné Olešné ani nechtělo domů. Hanko, děkujeme! Bylo to bezva!!!

Mgr. Jaroslava Hnízdilová

PUCLYMPIÁDA

Mgr. Dagmar Svobodová

2. ROČNÍK TURNAJE ČASOPISU
PUCLÍK VE SKLÁDÁNÍ PUZZLE

PODRUHÉ

V loňském roce se na naší škole konal první turnaj ve skládání puzzle. Protože se vydařil a zájem ze strany dětí byl velký, rozhodli jsme se, že by školní časopis Puclík mohl letos uspořádat 2. ročník, a tak se 30. března 2011 zaplnila kreslárna zájemci o tuto netradiční soutěž.

Letos jsme přikoupili další sady puclíků a po vzájemné dohodě v redakci jsme první kategorii (4.-6. třídy) přidělili ke skládání puzzle z loňského roku s motivem medvídky Pú a pro starší (7.-9. třídy) koupili nové puclíky s krááásně zamilovaným Asterixem.

Sehnat takové puzzle pro školní soutěž ale není jen tak. Sad, kde je kolem sta kousků, je na výběr docela málo a sady s pěti sty či více kousky jsou pro naše potřeby také nepoužitelné... Jedině že bychom příští rok uspořádali maraton ve skládání ☺.

Letos se na rozdíl od loňského roku nikomu nepodařilo složit celé puzzle za 10 minut, což

byl limit, a tak jsme vítěze jednotlivých kategorií určili podle největšího množství poskládaných kousků. Ale na to, abychom puclíky započítali, musely být u sebe alespoň tři dílky.

Ukázalo se, že umění skládání puclíků není náhoda, ale (asi) zvláštní druh talentu, protože se nám letos ve výsledkové listině zopakovala jména, se kterými jsme se setkali už loni. Martin Rajgl – loňský vítěz – byl nemocný, ale Bára Křížová nebo sesterské duo Tulisových zabodovaly i letos a před jejich postřehem a rychlostí se nedalo nic jiného než obdivně smeknout pomyslný klobouk.

Věřím, že se ale pobavili i ti, kteří přední místa neobsadili, a kdo ví, když budou do dalšího roku pilně trénovat, třeba se jim zadaří mnohem lépe.

I. KATEGORIE

1. Tereza Klimentová	5.B	71 kusů
2. Radka Křížová	6.C	68 kusů
3. Terezie Tulisová	6.C	64 kusů

II. KATEGORIE

1. Marta Tulisová	7.C	70 kusů
2. Barbora Křížová	9.A	68 kusů
3. Ivana Stará	7.B	59 kusů

Všem, kteří se zúčastnili, děkujeme a vítězům sladkých dobrot srdečně blahopřejeme!

SLOUPEČKY

Nikola Švárová, 9.C

DVA NÁZORY

Mgr. Dagmar Svobodová

NA JEDEN PROBLÉM OČIMA UČITELE A ŽÁKA

At' si dáváte sebelepší pozor, každému se občas stane, že se mu něco stane. Tedy nějaká náhlá a neočekávaná zdravotní nepříjemnost. Úraz. Někdo je jizvami a šrámky ozdoben více, někdo naopak méně, ale každý s tímhle tématem máme nějaké zkušenosti. A jak to vidí Nikča s Darkou?

NIKČA

Léto se kvapem blíží a učitelé si jako každý rok, začínají chystat proslovy o naší bezpečnosti a připomenutí toho, že nemáme vyvádět hlouposti, abychom se po dvou měsících prázdnin ve zdraví všichni sešli. Klidně se vsadím, že už při téhle představě většina školou povinných koulí očima ☺.

I když v takové chvíli učitel „zní jako moje matka...“, není na škodu poslechnout si některé rady do života. Netvrdím sice, že by někdo úmyslně vběhnul pod auto nebo třeba pod kamion (to je jistější ☺), nápady některých pubertáků k tomu však nemají daleko. Ono stačí lézt na kamenitém strmém srázu a spadnout. Zlomit si nohu, to asi nebude dvakrát příjemný...

Já jsem naštěstí zatím nic zlomeného neměla, ale znám spoustu lidí, kteří ano. Možná mě rodiče pořád hlídali a nebo jsem byla jen přehnaně zodpovědné děcko ☺. Za svůj nejhorší úraz považuju rozraženou bradu. To jsem byla hodně malá a jaksi jsem nezvládla řízení čtyřkolky (jak se na ní sedí a nohama se odráží od země). V nemocnici mi pak nějaký umělec udělal na bradě tři stehy a bylo to. Do dneška tam mám jizvu ☺.

Nic horšího se mi zatím nestalo. Auto mě nesrazilo, kůň nepřilehl, žádný blázen mě nepostřelil... Jsem za to ráda. Takže dávejte alespoň malinko pozor, až si zase budou ti naši učitelé hrát na rodiče, abyste si z toho vyčerpávajícího proslovu něco zapamatovali. Bacha na auta, zákeřný koně a taky na cvoky se zbraní v ruce, aby vás nemuseli kantoři shánět po nemocnicích.

A ještě něco. Pokud by ti naši hokejisti náhodou nevyhráli MS, žádný skákání z mostů, útesů nebo tak něco, jasné? Užívejte zdraví, dokud můžete, a třeba bude vaše třída na začátku nového školního roku opět kompletní ☺.

DARKA

Fascinují mne sádry! Ano, čtete dobře, takové ty bílé těžké krunýře, co vám namontují na ruku či nožku, když v ní křupne něco, co nemá. Připadají mi zvláštní možná právě proto, že jsem ji (doufám, že to teď nezakřiknu!) nikdy neměla. Je úžasné pozorovat, jak s ní někdo dorazí jeden den do školy a následující den už je celá špinavá, popsaná, a přitom čím je špinavější či popsanejší, tím je její majitel více středem pozornosti ☺.

Takže této zkušenosti jsem byla ušetřena, ale jinak... škoda mluvit. Jako malá jsem měla dvakrát lehký otřes mozku – jednou moji spolužáci stěhovali lavici, kterou jaksi „omylem“ složili na moji hlavu místo na zem a od železné nohy mám dodneska památku na hlavě. Druhý otřes nastal pádem z „višně“. I když se to tak říká, tak k němu došlo skutečně – u babičky. Uklidňuje mne snad jen to, že z višně spadla jako malá i paní učitelka Fousková, takže to máme takřka v „puclíkovské rodině“ ☺.

Mé zdraví má na svědomí i vypadené okno (když jsem si zapomněla zavřít bezpečnostní zástrčku, nelze se v podstatě divit), a tak jsem čas od času nucena chodit s „ozdobou“ na krku – nepohodlným límcem. No a i když se říká, že do ženské a do melounu nelze vidět, tak do mne párkrát nakoukli i na operačním sále...

Vše jsem nakonec přežila víceméně „v relativním zdraví“, dospělosti se dožila a všem čtenářům od první do deváté třídy přeju totéž – aby se vždy dostali ze zdravotních problémů bez větších ztrát!

Anketa

tentokrát o úrazech...

Každý se jim snaží vyhnout, ale celoživotně se to podaří jen někomu. Řeč je o úrazech. Je to nepříjemná záležitost, která někdy může znamenat jen drobnou odřeninku, jindy může jít o život. A tak jsme se vás ptali, jak jste na tom s úrazy vy a zda byste dokázali někomu při úrazu pomoci...

- 1. otázka:** Jaký byl tvůj nejhorší úraz?
- 2. otázka:** Musel jsi někdy pomáhat zraněnému - třeba při nehodě?
- 3. otázka:** Co se tam stalo?
- 4. otázka:** Znáš základy první pomoci?

ŽÁCI

Jitka Trávníčková, 6.C

1. Běhala jsem po zahradě a narazila na lavičku. Z nohy se mi uštípl kousek masa.
2. Ne.
3. --
4. Napůl... asi jo.

Jakub Žák, 7.C

1. Měl jsem zlomenou ruku.
2. Naštěstí ne.

3. --
4. Ano.

Bohdana Sotonová, 5.A

1. Roztržená slinivka.
2. Ne.
3. --
4. Ne.

Renata Záluská, 5.A

1. Měla jsem zlomenou ruku.

2. Naštěstí ne.
3. --
4. Ne.

Lucie Havránková, 7.B

1. Měla jsem v ruce vražený nůžky.
2. Jo.
3. Bouračka na kole.
4. Jo.

UČITELÉ

Mgr. Ivona Kovačičová

1. Ve čtyřech letech mě přejala motorka – měla jsem otevřenou zlomeninu nohy.
2. Ne, nebyla jsem u žádné nehody.
3. --
4. Ano, znám.

Mgr. Jaroslava Hnízdilová

1. Když mi bylo sedmnáct, mlela jsem na táboře a umlela jsem si kousek prstu. A ještě v Zubří jsem špatně šlápla a poranila si meniskus (koleno).
2. Ano.

3. Dívka dostala epileptický záchvat.
4. Asi ano, snažím se, pořád se něco mění, tak to sleduji.

PaedDr. Miroslav Jurek

1. Zlomený malíček.
2. Ano.

3. Jeden chlapec se topil – dal jsem mu první pomoc.
4. Zním.

Mgr. Eva Ficová

1. Měla jsem zlomený kotník pravé nohy.
2. Ne, nebyla.

3. --
4. Já doufám, že jo.

Anketu připravily Radka Křížová a Karolína Švárová, 6.C

NEJLEPŠÍ SPORTOVEC

ŽDÁRSKA 2010

Mgr. Petr Smékal

Nejúspěšnějším sportovcem Žďárska za rok 2010 se v kategorii jednotlivci – mládež stal Daniel Pintera ze 4.B. V čem Dan tak vyniká? Je judista oddílu Orel Žďár nad Sázavou a DDM Klubíčko Nové Město na Moravě.

Slavnostní vyhlášení této ankety proběhlo 1. března 2011 v Městském divadle ve Žďáře nad Sázavou za přítomnosti kamer České televize. Daniel v loňském roce startoval v kategorii do 11 let. Vyhrál 75 zápasů a vybojoval 23 medailí, a to jak v České republice, tak i v zahraničí. Mimo jiné je Dan členem týmu, který byl ve stejné anketě rovněž vyhodnocen jako nejlepší sportovní mládežnický kolektiv roku 2010.

Mezi jeho největší úspěchy v roce 2010 patří:

- 1. místo - International Vienna Open (Rakousko)
- 1. místo - MVC Judo Tori Jodiigne (Belgie)
- 1. místo - Berggwerk Cup 2010 Oroszlány (Maďarsko)
- 2. místo - Zeltweger Judoturnier 2010 (Rakousko)
- 2. místo - Berger Nachwuchscup III. kolo (Rakousko)
- 3. místo - Berger Nachwuchscup II. kolo (Rakousko)
- 3. místo - Berger Nachwuchscup IV. kolo (Rakousko)
- 1. místo - Velikonoční turnaj Uherské Hradiště (ČR)
- 1. místo - Polabská liga žactva Nový Bydžov (ČR)
- 2. místo - Krajský přebor mláďat SK Jihlava (ČR)
- 2. místo - Vánoční turnaj mládeže Sokol Jihlava (ČR)
- 2. místo - VC Veselí nad Moravou (ČR)

Také v letošním roce si Daniel již na své konto připsal další úspěch. Dne 20. března 2011 se konal mezinárodní turnaj v Rakousku ve městě Guntramsdorf nedaleko Vídně, ve kterém vybojoval stříbrnou medaili. Toto umístění je o to cennější, že Dan poprvé bojoval ve vyšší věkové kategorii – U13 na zahraničním tatami.

7.C NA CESTÁCH

Aneta Dufková, 7.C

ZA POZNÁNÍM

Dramatická cesta do Prahy

Na exkurzi v Praze byly letos všechny sedmičky, ale ta naše byla určitě bezkonkurenčně nejlepší.

Celý den 13. dubna 2011 začal docela obyčejně. V 5:50 jsme se sešli na vlakovém nádraží s myšlenkami ještě ve snu, ospalí, ale natěšení. Pan učitel koupil lístky a mohli jsme jet.

Na přejezdu u Mělkovic se najednou ozvala rána a následné ticho. Po chvíli se všichni zvědaví cestující (samozřejmě včetně nás) nahnuli k oknům a zjistili, že jsme nabourali. Srazili jsme se s bílým nákladním autem.

Naštěstí se nikomu nic nestalo, ale nás teď zajímalo jediné – náš rychlík do Prahy, který měl odjít asi za 7 minut! Jako náhradní doprava pro nás měl přijet autobus, ale bylo jasné, že rychlík už nestihneme. Na-

štěstí o hodinu později jel další.

Spěchající lidé šli do Žďáru pěšky po silnici, tak proč bychom my nemohli taky? Tenhle návrh však pan učitel zavrhl a okomentoval ho jen slovy: „To se s váma nedá.“ A tak jsme museli čekat na autobus. Fotili jsme si hasiče, volali rodičům (a děsili je slovy: „Mami, my jsme se vybouřili!“), luštili křížovky, povídali si a diskutovali, pobíhali sem a tam – chudák ta jedna paní, která s námi zůstala ve vagónu, ta z nás ale musela mít radost...

Pro nás to ale vlastně nebylo zas tak špatné... Ale jen do té doby, než pan učitel svolal poradu. To jsme se všichni dozvěděli, co se stane, když autobus nepřijede včas. Na žádnou exkurzi možná nepojedeme. Další vlak jel totiž až

o půl desáté a to bychom se pak večer vrátili moc pozdě. A tak jsme sledovali všechny kolem projíždějící autobusy. Když byl některý prázdný, připravovali jsme se na rychlý úprk, a když jsme viděli, že k nám zase neodbočil, trochu naštvání jsme vraceli věci na svá místa.

Mezitím se tu objevila reportérka TV Prima a my jsme vyslali dva zástupce (kteří šli dobrovolně) na rozhovor. Ptali se pana učitele, co mají říct, a tak ve finále řekli oba jednu a tu stejnou větu, ale nevadí, hlavně že budou v televizi! To nás aspoň rozesmálo... Nálada už totiž prudce klesala. Vypadalo to, že nestihneme rychlík.

Už jsme pomalu přestávali doufat, když jeden prázdný autobus zamířil k nám. Při jeho příjezdu bylo asi 7:28 a náš rychlík měl vyjít v 7:30, takže bychom to asi stejně nestihli, ale představte si, speciálně kvůli nám odjezd o 10 minut posunuli! To jsme měli opravdu z pekla štěstí. Stejně jsme ale utíkali a řidič autobusu nejspíš taky pochopil, že spěcháme.

Na nádraží se k nám ještě připojil Aleš (divím se, že nás vůbec zaregistroval, jak jsme kolem něj proletěli), který už na nás hodinu čekal a pořád volal, co jako děláme. A tak jsme se nakonec přece jen vydali do Prahy.

Ve vlaku to bylo celkem v pohodě, až na toho staršího pána, co se na nás pořád tak divně díval, ale ten naštěstí asi v půlce cesty vystoupil.

V Praze jsme se vydali metrem směrem na Pražský hrad. Když jsme vylezli po Starých zámeckých schodech (celých 121 schodů jsme zvládli!), pokochali jsme se výhledem na Prahu a vydali jsme se obdivovat památky, nebo v případě některých spíš jen tak chodit, nevnímat a nudit se.

Největší úspěch měl asi Rožmberský palác, kde jsme si mohli vyzkoušet část kostýmů - obzvlášť panu učiteli slušela čepička bílé paní (na obrázku). Následovala prohlídka zahrady a zpívající fontány, ze které byl nejvíc nadšen zřejmě opět pan učitel, který se dokonce ohnul!!!, aby si poslechl, jak krásně zpívá.

Pak jsme jeli tramvají (to víte, museli jsme za ten den vy-

zkoušet všechny dopravní prostředky) do technického muzea. Procházeli jsme si ho sami. Největší zábavou však nebyly vlaky, auta ani lodě nebo kola, ale malý dětský koutek – no jo, horší než ve školce... Na

závěr prohlídky muzea jsme ještě pěkně pomluvili pana učitele. Normálně jsme si totiž domluvili sraz v určitou hodinu - a kdo myslíte, že přišel poslední (a ještě o 3 minuty

pozdě!)? No jasně, pan učitel s paní učitelkou.

A pak krásný závěr naší exkurze, na který se samozřejmě všichni těšili nejvíc – návštěva McDonald's a rozchod na Václavském náměstí. Tady jsme utratili kapesné a pak už horem domů.

A to ještě... na nádraží jsme začali nastupovat do špatného vlaku, ale naštěstí jsme si to včas uvědomili. Je to ale možná škoda, protože jak poznamenala paní učitelka Slámová, byl by to opravdu skvělý závěr naší exkurze, kdybychom se vydali úplně na druhou stranu republiky.

Nakonec jsme se tedy v pořádku dostali domů. Zprávy na Primě jsme sice nestihli, ale na facebooku se už ten den večer rozesílaly odkazy na www stránky Primy, aby si všichni prohlédli naše mediální hvězdy v akci.

Od přehrady na rozhlednu

20. dubna 2011 jsme se v 7:25 hodin sešli před kulturním domem rádi, že se zase jeden den nebudeme učit. Jako obvykle přišel poslední samozřejmě pan učitel Sláma. Vlézt do autobusu jsme ale zvládli i bez něj, boj o zadní pětiku vyhrály holky. Cestou jsme samozřejmě svačili - teda hlavně čokoládky, bonbónky, žízalky... a paní učitelka Oravcová nám k tomu vyprávěla, co vidíme z okýnka, ale upřímně... těžko říct, kdo ji poslouchal...

Zato na přehradě, tam už jsme docela poslouchali – teda jen

ty pány, co nám tam něco vyprávěli, učitele moc ne. Třeba při procházce po přehradě -

nejmíň pětkrát nám zakázali plivat dolů, ale co myslíte..., stejně jsme neposlechli.

Nejllepší to bylo uvnitř přehra-
dy. Sice tam bylo hodně scho-
dů, mokro a docela tma (to
nezní moc dobře, co?), ale ná-
hodou... Bylo to jako v pod-
zemí – ani krápníky nechyběly.

Pak jsme se autobusem přesu-
nuli do Železáren Štěpánov.
Pan učitel v autobuse objevil
mikrofon, takže jsme všichni
dobře slyšeli, co říká (a byli
jsme z toho velmi nadšení).

V železárnách byly pocity smí-
šené. Myslím, že povídání pá-
na, který nás tam prováděl, nás
zas tolik nezaujalo, ale klukům
se venku velice líbily železné
sochy nahých slečen. Uvnitř
přes velký hluk nebylo nic
slyšet, ničeho jsme se nemohli
dotýkat, protože tam nebylo
snad nic čistého. Navíc to tam
ani moc nevonělo, i když se
našli i takoví, kterým tato „ne-
vůně“ připomínala vůni salámu
– to už nejspíš snili o obědě...

Následovala sladká tečka naší
exkurze – rozhledna Karasín.
Ta se všem líbila nejvíc. Ne
však pro krásný výhled, ale
proto, že vedle rozhledny bylo
tak móóóc krásné dětské hřiště
s úplně úžasnými houpačkami!
A pro ty, kteří si chtěli vyna-
hradit hodinu tělocviku, tu byl
velký kopec, jenž v zimě slou-
ží jako sjezdovka, po kterém se
nádherně běhalo dolů (jo, dolů

- nahoru to bylo těžké i bez
běžení).

A dál? Už jen oběd. Vrátili
jsme se kolem půl jedné spo-
kojení, že na obědech nebude
dlouhá řada.

Tak si myslím, že se nám celá
exkurze vydařila a aspoň víme,
kde jsou nejlepší houpačky.

MUZEJNÍ MARATON

Kateřina Štrofová, Žaneta Slonková, 8.C

Takové 2 v 1 zažila třída 8.C a naše nápadité paní učitelky Jitka Matoušková a Jaroslava Hnízdilová 19. března 2011 na exkurzi v Praze.

V sobotu ráno jsme si museli
přivstat, protože sraz na vlako-
vém nádraží byl už v 6:50.
Vypravili jsme se do Prahy
a to rovnou do dvou muzeí.
Nejdříve jsme šli do Technic-
kého muzea a potom do Ná-
rodního. Většina výletníků se
shodla na tom, že v Technic-
kém muzeu se vyřádili kluci
a v tom Národním se líbilo
spíše holkám.

V Technickém muzeu jsme si
prohlíželi stará auta, motorky,

jízdní kola od těch nejstarších
až po ta dnešní horská, dále
pak potápěčské náčiní, letadla,
a dokonce tam měli i horko-
vzdušný balón.

V Národním muzeu byla vý-
stava Staré pověsti české, která
byla zaměřena na kněžnu Li-
buši, Bivoje a další významné
osobnosti dávno uplynulé do-
by. Viděli jsme ale i minerály
a drahé kameny, zkameněliny
a skoro všechny druhy zvířat.
Největším exemplářem byla

kostra velryby v životní veli-
kosti.

Výlet jsme absolvovali za pří-
znivého počasí, vtipných při-
pomínek našich spolužáků
a dobré nálady. Domů jsme se
vrátili kolem 19. hodiny una-
vení, obohacení o nové zážit-
ky, ale spokojení.

V Praze se nám moc líbilo
a doufáme, že nějaký takový
podobný výlet paní učitelky
zase brzy vymyslí...

VE 2.A SE NIKDO

Mgr. Jaroslava Truksová

NENUDÍ

NETRADIČNÍ HODINA ČTENÍ

Již asi měsíc čteme společně v hodině čtení ve 2.A knihu o řemeslech. Dozvěděli jsme se, kdo je to švec, švadlena, tesař, ale také jsme se dočetli o téměř zapomenutých řemeslech, jako je dráteník, košíkář, kameník, hrnčíř, krajkářka...

Jenom o nich číst, to není ono, je potřeba to i vidět. Takže jaké bylo ve čtvrtek 14. dubna 2011 překvapení dětí, když je v hodině čtení navštívila kraj-

kářka. Přišla za námi Danielčina maminka, která umí paličkovat.

Donesla si všechny potřebné věci k paličkování, vše dětem

popsala a předvedla. Každý si upaličkoval kousek krajky a maminka slíbila, že nám ji dokončí, a my si potom ve třídě vystavíme, co jsme společně poprvé v životě upaličkovali. A jak to všem šlo, dokonce i kluky to bavilo!

A co o paličkování teďka už víme? Paličkování je textilní technika, která je velice složitá. Krajkářka ke své práci potřebuje podušku (herduli), paličky, podstavec (stojánek), špendlíky, nitě a podvinek (tištěný vzor pro paličkovanou krajku). Také potřebuje k práci obrovskou dávku trpělivosti, protože jak jsme si všichni na vlastní kůži vyzkoušeli, je to práce velice titěrná, ale výsledek stojí za to!

ČARODĚJNICKÉ VYUČOVÁNÍ

Dvacet čarodějnic se v pátek 29. dubna 2011 slétlo do školních lavic, aby opět po roce oprášily své čarodějnické znalosti.

Letos byli na programu hlavně mazlíčci čarodějnic – pavouci, netopýři, kočky, hadi.... Obdivovali jsme um pavouků při vytváření pavučin, zkoušeli jsme pavučiny vytvořit, prolétli jsme se na košťatech, snědli čarodějné svačiny a ne-

chyběla ani módní přehlídka všech přítomných čarodějů a čarodějnic a volba té nejlepší z nich. Zkusili jsme vyrobit čarodějnicku z hlíny a společně

jsme četli pohádky o čarodějnicích. A samozřejmě nechybělo i malé čarování...

9.C ZKOUMALA

Petra Vodičková, 9.C

HISTORICKOU PRAHU

5. května 2011 jsme se zúčastnili dějepisné exkurze do Prahy. Každý si asi užívá cesty vlakem, a proto i my ji strávili s úsměvem na tváři. Někteří hned po odjezdu ze Žďáru vyndali svačinu a drobký padaly naprosto všude, další pak vytáhli přehrávač se sluchátky a oddávali se rytmu hudby.

Ovšem cesta rychle uběhla a my se ocitli ve víru hlavního nádraží. Mířili jsme na metro a naším cílem byl Florenc. V zamotaném bludišti jsme šli třikrát po schodech tam a zpět, než jsme konečně našli správný východ ☺, kde se nacházela autobusová zastávka. A už jsme si to pádili autobusem. Vystoupili jsme a vydali se pěškovou cestou, která by padla do oka snad všem alergi-

kům na pyl. Všude, kam jsme se podívali, byl nějaký rozkvetlý strom či keř, i pejsci nám nezapomněli nechat značku přímo uprostřed cesty ☺.

Nakonec jsme dorazili do památníku Vítkov, kde jsme si prohlídli skvělou výstavu a snad všechny dostala úžasná vyhlídka na střeše památníku. Měli jsme Prahu jako na dlani. Dlouhou dobu jsme se kochali městem, na závěr prohlídky jsme udělali skupinové foto a hurá zpět na metro.

Dalším bodem programu byla procházka po Vyšehradu. Zašli jsme na hřbitov, kde leží slavné osobnosti. Pozdravili jsme Bedřicha Smetanu, Boženu Němcovou, a dokonce i novoměstského rodáka Jana Štursu.

Pak jsme zamířili na Václavské náměstí, kde jsme měli rozchod. Naobědvali jsme se, koupili suvenýry domů a největším zážitkem byl asi jeden pán, který už dva roky na Václavském náměstí stávkuje. Říkal nám, že mu je 56 let a že mu v roce 1989 zabavili dům. Také nám řekl, jak se dívá na fotbal přes výlohu sázkové kanceláře, jaké má životní přání a o černoších, kteří prodávají na náměstí drogy ☺.

Se smíchem jsme opustili Václavské náměstí a namířili si to zpět na hlavní nádraží. Zpáteční cesta se také neobešla bez záchvatů smíchu a skvělých zážitků. Unavení jsme dorazili do Nového Města na Moravě, kde jsme se rozprchlí do svých domovů.

SE 6.C ZA ARMÁDOU

Karolína Švárová, 6.C

OJEDINĚLÁ VÝSTAVA ČÍNSKÉ ARMÁDY

A DO HROBKY

Domluvili jsme se ve třídě, že si uděláme sobotní výlet do Brna za poznáním. Sešli jsme se 26. března 2011 před devátou ráno před vlakovým nádražím v Novém Městě. Dorazili skoro všichni, pouze někteří človičkové buď nechtěli jet, nebo byli nemocní. Ale i tak to bylo prima a doufáme, že si to užil i náš dospělý doprovod – paní učitelky Dagmar Svobodová a Martina Janíčková.

Jako první bod programu naší cesty přišla na řadu výstava s názvem **Terakotová armáda Prvního čínského císaře**. Na začátku jsme dostali vstupenky a papíry s otázkami a úkoly. Měli jsme mezi vystavenými figurami najít určitou hodnotu a dále jsme měli zjistit, kdo měl jaké postavení. Pak nám dali rozlet za poznáním.

Výstava **Terakotová armáda Prvního čínského císaře** představila na ploše více než 2000 m² vysoce hodnotné a v současné době nejdokonalější repliky terakotové armády na světě. Výstava obsahovala mnoho desítek exponátů – zbraně, šperky, předměty každodenního použití, rituální objekty, především však terakotové bojovníky - figury různých hodností od úředníků přes důstojníky, generály, lučištníky, pěšáky či vozataje... Postavy jsou vyrobeny z terakotové hlíny v životní velikosti.

Nejpoutavější součástí této výstavy je rekonstrukce části vykopaného příkopu, kde byla v roce 1974 terakotová armáda objevena, a stala se tak jedním z nejpůsobivějších a nejobdivovanějších odkazů čínské historie.

Když jsme vstoupili dovnitř, bylo to krásnější, než jsem si představovala! Škoda, že Čína nepůjde originál terakoto-

vých vojáků, ale i z těchto replik šel strach a hlavně respekt.

Mně se nejvíce líbilo povídání o tom, jak jejich vůdce sjednotil celou říši. Po asi hodinovém pobytu na výstavě jsme zamířili k východu a spleť uličkami Brna jsme se dostali ke **Kapucínské hrobce**.

Postarší paní, která nás přivítala s úsměvem na rtech, byla moc milá, ale když jsem spatřila to, co má ve sklepení, udělalo se mi špatně. Nakládání mumie v rakvích - věru lákavá nabídka. Ani nevím, jak se to mohlo stát, mně se většinou z mrtvol špatně nedělá, ale je fakt, že tyhle byly usušené a páchlo to tam hrozně zatuchle... Fůůůj, ble!!!

Po skončení prohlídky jsem byla ráda, že se můžu nadechnout ně příliš čerstvého vzduchu velkoměsta.

Nakonec se nás paní učitelky zbavily při rozchodu po náměstí.

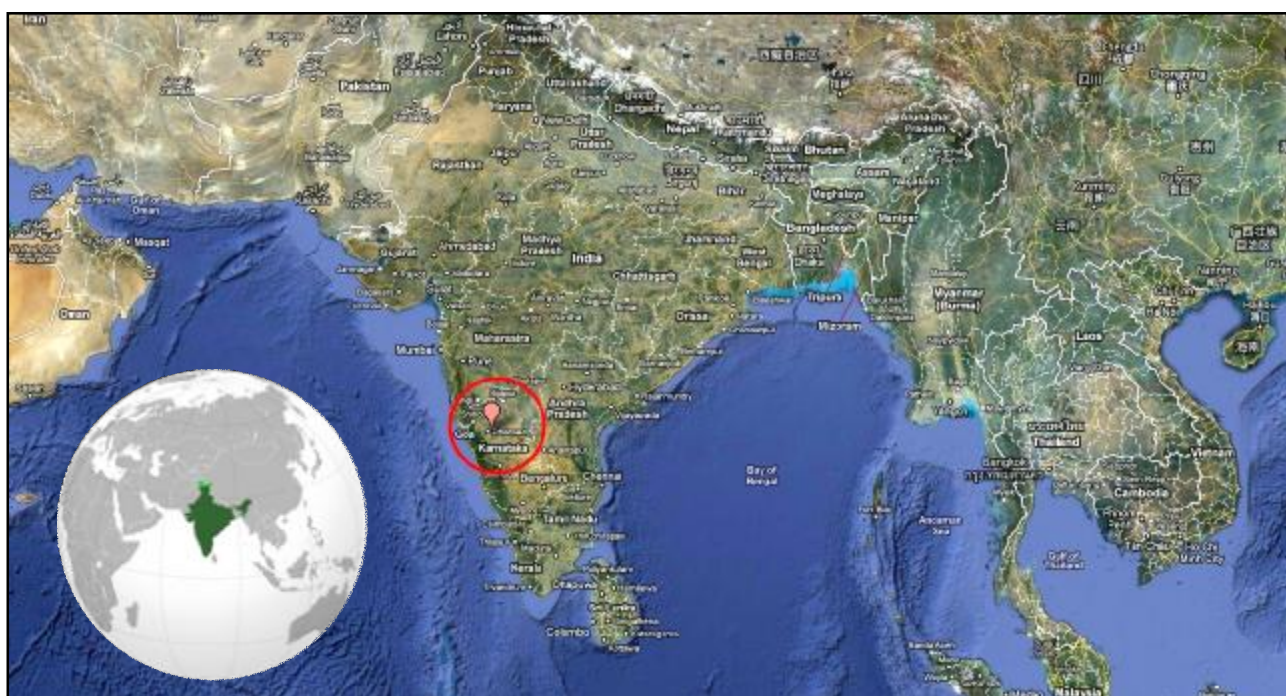
KIRAN A JEHO SVĚT

Mgr. Pavlína Poláčková

V minulém čísle jsme se dověděli, že i když náš adoptovaný zambijský chlapec Gabriel Mbenga byl z programu Adopce na dálku vyřazen, naše škola z programu nevystoupila, ale na základě ankety mezi třídami adoptovala nového kamaráda – Kirana Kumara z Indie. Slíbili jsme, že se v následujícím čísle o Kiranovi, jeho rodině a zemi, ve které žije, dozvíte něco víc, a svůj slib plníme.

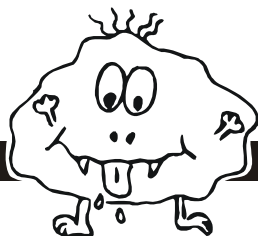
Kiran Kumar

- narodil se 14. ledna 1995
- žije v Indii ve městě Honnali, stát Karnataka (je to osmý největší stát v Indii - území o rozloze 191 733 km²)
- aktuálně chodí do 11. třídy – tj. příprava na vyšší nebo vysokou
- v deseti letech přišel při hře o levé oko
- otec Nagarajappa pracuje jako loupač ořechů (v Indii se tyto ořechy používají proti parazitárním střevním onemocněním)
- matka Savithramma pracuje jako námezdní dělnice
- první sestra Jayashree studuje na vysoké škole, je jí 19 let
- druhá sestra Laxmi chodí do 12. třídy, je jí 18 let

Indická republika

- **Hlavní město:** Dillí (14 000 000 obyvatel)
- **Rozloha:** 3 287 590 km² (sedmé místo na světě)
- **Počet obyvatel:** 1 188 000 000 (druhé místo na světě)
- **Úřední jazyk:** hindština, angličtina
- **Náboženství:** hinduismus - vyznává jej 80 % obyvatelstva
- **Měna:** indická rupie (INR), 1 Kč = 2,61 INR
- **Poloha:** rozkládá se na indickém subkontinentu v jižní Asii, na severu se nachází pohoří Himáláje, na jihu je obklopena Indickým oceánem, na západě Arabským mořem, na východě Bengálským mořem. Indií protékají tři velké řeky - Indus, Ganga a Brahmaputra.
- **Hlava státu:** prezidentka Pratibha Dévisinh Pátilová
- **Státní zřízení:** republika, vznikla 15. srpna 1947 (do té doby kolonie Velké Británie). Z politického hlediska jde o svazový stát (federaci) s demokratickým parlamentním zřízením. Je členem Commonwealthu, to je volné sdružení Velké Británie a jejích bývalých dominií a kolonií, jehož formální hlavou je britský panovník, v současnosti tedy Alžběta II. Indická republika je rozdělena na 28 spolkových států.
- **Historie:** nejstarší známky lidské kultury v Indii sahají do 3. tisíciletí před naším letopočtem. V 16. století vznikla britská Východoindická společnost, která započala se systematickou kolonizací celého indického subkontinentu. Vyvrcholením tohoto procesu byl vznik Britské Indie v 19. století. Proti koloniální nadvládě Británie se ve 20. století zvedl lidový odpor, jehož nenásilnou podobu symbolizoval Mahátma Gándhí. V roce 1947 byla Britská Indie rozdělena na Západní Pákistán a Východní Pákistán (dnešní Bangladéš) a Indii. Ústavou z roku 1950 je samostatná Indie demokratickou republikou.
- **Ekonomika:** její ekonomika vykazuje po Číně největší růst na světě. Indie má sice velké přírodní bohatství a díky úrodné půdě i dobrým klimatickým podmínkám produkuje velké množství potravin, ale rychlý růst počtu obyvatel způsobuje, že není dostatek potravin pro každého. Mnoho Indů žije ve velmi chudých podmínkách a přírodní katastrofy, jako je kruté sucho, zemětřesení a povodně, jejich situaci dále zhoršují.
- **Podnebí:** letní monzunové deště jsou do června do srpna, průměrná roční teplota je 27 °C
- **Jídlo:** typická je rýže (vařená, dušená, smažená, drcená na mouku), rýžové placky, obilné placky, husté zeleninové omáčky výjimečně s rybou nebo kuřecím masem. Vepřové ani hovězí maso se většinou nejí (z náboženských důvodů).
- **Svátky:** největším svátkem jsou Vánoce jako v západním světě, nejdůležitější svátek je Diwali (Svátek světél) na přelomu října a listopadu, trvá 4 dny.
- **Znamé památky:** Červená pevnost v Dillí, Tátž Mahal (monumentální pomník v Ágře), chrám Bahai v Dillí (Lotosový chrám)
- **Zajímavosti:** Indie má jaderné zbraně a disponuje vlastním kosmickým programem. Nejznámějším živočichem je slon indický.

KDYŽ SE SETMÍ...

Mgr. Petr Smékal

11. ČÁST

Strašidla, která jsou svým vzrůstem spíše malá, mohou být neškodná, ale i velice nebezpečná. Důkazem jsou dnešní dva „strašidláci“. První z nich - žužlonosec duhový - se dá chovat jako domácí mazlíček, je chráněným druhem a jeho stavy neustále klesají. Ten druhý nahání hrůzu svým řevem a jekotem. Puclíkova redakce se podílí na jejich záchraně a v naší chovatelské stanici se staráme o téměř 30 jedinců.

Žužlonosec duhový (Zvejkacisunius menavkissonic)

Délka: 15 až 25 cm

Váha: 20 dkg

Potrava: sladkosti všeho druhu

Výskyt: celá škola

Žužlonosec duhový je velice miloučkový tvoreček, pokud vám tedy nevadí, že má tři páry nohou, dva páry očí a na zádech křídla. Má mírnou povahu a na chov je velice nenáročný. Někteří lidé jej chovají v klecích jako papoušky nebo kanárky.

Potřebují velkou voliéru s drobným pletivem. Na dno klece stačí dřevěné hobliny nebo i novinový papír. Vyžadují jen velký přísun čerstvé

vody. Samozřejmě by měl být malý bazén, protože se velmi rádi koupou a cáchají. Musí se dobře krmit, protože v opačném případě prokoušou mříže a v domácnosti zbaští všechno, co má v sobě jen ná-

Maskovaný žužlonosec při krádeži cukru v supermarketu, jak jej zachytila bezpečnostní kamera.

znak cukru.

Na naší škole žije 20 až 30 jedinců. Jejich hlavní potravou jsou bonbóny, kostkový cukr, žvýkačky, čokoláda a lízátka. Prostě sladkosti jakéhokoliv druhu. Necháte-li v lavici do druhého dne nějakou sladkost, můžete si být téměř jisti tím, že ji žužlonosec najde a sežere. Má totiž výjimečný čich. Dokáže ucítit zrnko cukru na vzdálenost až 350 metrů!!!

Největší pochoutkou je kostkový cukr. Jsou po něm doslova posedlí. Odbornou terminologií můžeme říct, že bez kstek cukru prožívají jakési abstinenci příznaky. Jsou malátní, bez života. Chodí s nepřítomným výrazem a pořád dokola mumlají: „Cukr, cukr...“ Jejich závislost je do-

káže vehnat i na zločineckou dráhu. Jsou známé případy, kdy banda maskovaných žužlonosců přepadla v noci obchod a odnesla si z něj krabice kostkového cukru.

Rovněž kanceláře, kde se uchovává kostkový cukr do kávy či čaje, jsou v nebezpečí. Jakmile se najde nepatrná skulina ve zdi či v oknech, žužlonosci ji objeví a vyplení všechny kostičky cukru ze zásuvek.

Ve školní kuchyni se dokonce krabice s kostkovým cukrem věší na speciální háky vysoko ke stropu. To aby na ně žužlonosci nedosáhli. Ti jsou ovšem velice vynalézaví a často si cestu k pochoutce najdou.

Jinak jsou vcelku neškodní. Je znám pouze jeden případ napadení člověka, když jeden silně krátkozraký žužlonosec cítil kostku cukru u kávy jedné nejmenované paní učitelky a vrhl se po ní. Tedy samo-

zřejmě po té kostce. No a jak špatně viděl, zakousl se ne do kostky, ale do jejího palce. Naštěstí na levé ruce. Ale i tak to prý dost bolelo a na několik dní silně oteklo.

No a proč se mu říká duhový? Když na něj dopadne denní světlo pod tím správným úhlem, jsou na něm vidět všechny barvy duhy.

Hejkalovec chlámavý (Fujtajblujsiatus chichotalus)

Výška: 20 až 25 cm

Váha: 250 gramů

Potrava: ???

Výskyt: celá škola

Tento blízký příbuzný hejkalů z lesů, luk a hradů je velice malinkatý. Ovšem o co je menší, o to silnější má hlas. Na naší škole se zřejmě vyskytuje pět hejkalovců.

Není nám známo, zda se jedná o samičky nebo samečky, protože všichni vypadají velice podobně a určení pohlaví je velice složité. Prakticky jediná možnost je vědecká pitva. Nebo člověk s absolutním hudebním sluchem může podle rozsahu tónu v době říje určit volání samečků a odpovídací tóny samiček.

Hejkalovec je velice tajemný. Například dosud nevíme, kde tráví hodiny, kdy spí nebo čím se živí. Myslíme si, že žere slimáky a brouky, ale je to jen ničím nepodložená úvaha. Také nám není jasný význam malých křídel na zádech. Na

létání se totiž nehodí. Že by se hejkalovec těmito křídly chladil?

Je celý pokrytý hustou hnědou srstí, pouze chodidla jsou bez srsti. Je o něm známo, že si kouše nehty na nohách. Fuj!!! Na rukách je vyzbrojen dlouhými a pěkně ostrými drápy. Dokáže zahnat na útěk i velkého psa jako je doga nebo dobrman.

Jejich každonoční hejkání se nese velice daleko. Je tak hlasité a silné, že při něm praskají skleněné tabulky oken a broušené sklo. Nejhlasiťjší jsou

okolo druhé hodiny ranní. V té době se po škole nesou vysoké tóny jejich šíleného volání. Podařilo se nám nahrát jejich varovné signály, kterými varují jeden druhého, aby se nepřibližoval. Při pouštění těchto zvu-

ků několik členek redakce uteklo hrůzou z místnosti a několik lehce zešedivělo. Je to opravdu hrůzostrašný zvuk. Chechot hyen je proti tomu rajskou hudbou.

Doba říje je koncem července a začátkem srpna. Naštěstí je to v době prázdnin. Lidem ve škole tudíž nehrozí žádná psychická újma. V této době totiž hejkají prakticky pořád. Na rozdíl od svých větších příbuz-

ných jsou jinak neškodní. Naproti tomu takový hejkal lesní například unáší novorozence jeskyněk, rdousí zbloudilé pocestné a pije mléko od krav, které se pasou volně na loukách u lesa.

MÁME DOMA ZVÍRÁTKO

Mgr. Petr Smékal

Bišonek

Majitel: Dominika Edlmanová, 9.A

.....

Máme doma psa. Asi si říkáte, že o psech jsme už letos mluvili, ale psů není nikdy dost. Dnešním zvířátkem je bišonek jménem Kuba. Patří Dominice Edlmanové.

Tento psí kluk se narodil na Silvestra, a tak oslavy jeho narozenin probíhají ve stylu oslav konce roku. Jsou mu tři roky a už je „šéfem“ domácnosti. Chodí si, kam chce, a přestože má svůj pelíšek, spí v posteli u Dominiky.

Kuba je typický „gaučový“ pejsek, ale má moc rád procházky. Chodí ven i několikrát denně. Nejčastější trasa procházek vede okolo rybníku Cihelňák. Někdy si Kuba spíš vede Dominiku, a tak jde tam, kam ho jeho psí nohy nesou. Je dost tvrdohlavý, ale zatím ho vždycky Dominika přesvědčí o tom, že ona má pravdu. Občas to sice stojí trochu přemlouvání, ale... ☺

Někdy v přesvědčování pomůže nějaký piškot, který má Kuba moc rád a dostává je za od-

měnu. Jinak baští většinou granule. Občas sice dostane i „člověčí“ jídlo, ale jen málo, protože má citlivý žaludek.

Mezi jeho oblíbená místa patří postel. Nejlépe když v ní jsou

čisté peřiny. Ty prostě miluje. Že by u Edlmanů měli aviváž s vůní nějaké psí pochoutky? ☺ Jako každý psí dorostenec je hodně hravý. Zelený míček a gumové prasátko jsou jeho TOP hračky.

PRAŽSKÉ PAMÁTKY

Leona Vedmochová, 7.B

OBJEVOVALA 7.B

12. dubna 2011 jsme se sešli v 05:40 hodin u vlakového nádraží v Novém Městě. Sice se nám nechtělo brzy ráno z našich rozehrátých postelí, ale přesto všichni dorazili včas. Měli jsme totiž namířeno na exkurzi do našeho hlavního města. Když jsme byli všichni pohromadě, tak jsme nastoupili do vlaku, který nás zavezl do Žďáru nad Sázavou.

Zde jsme přestoupili do jiného vlaku, kterým jsme dojeli až do Prahy. Během jízdy jsme dělali různé vylomeniny, až to skončilo napomenutím od pana průvodčího, který se velmi zlobil, že dáváme nohy na sedadla.

Jakmile jsme dojeli do Prahy, nastoupili jsme do metra a dostali jsme se na stanici Malostranskou, kde jsme vystoupili. Naším cílem byl Pražský hrad. Vyšli jsme Staré zámekové schody, což bylo s těžkými batohy na zádech docela obtížné. Dále jsme se chtěli projít Zlatou uličkou, ale byla bohužel zavřená kvůli rekonstrukci.

Šli jsme se podívat do baziliky sv. Jiří, kde jsme viděli půlkruhový oblouk, o kterém jsme se učili v dějepise.

Když jsme si prohlédli baziliku, šli jsme se podívat do největšího pražského chrámu, tedy do katedrály sv. Víta. Poté nás čekal Starý palác a tam nás nejvíce zaujal veliký Vladislavský sál.

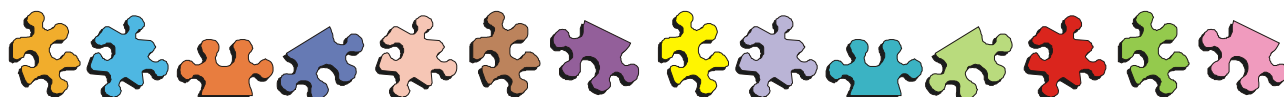
Po prohlídce jsme vyšli ven a začalo pršet, ale nám to vůbec nezkazilo náladu, protože jsme se šli podívat na Královskou zahradu a cestou jsme dokonce narazili na jedno místo, kde se natáčel film Rařáci.

Když jsme došli ke královské zahradě, viděli jsme Letohrádek královny Anny, ale nejvíce vzrušující a zajímavá byla Zpívající fontána. U ní jsme strávili snad nejvíce času, protože zpívala opravdu nádherně.

Jakmile jsme si všichni poslechli zpěv fontány, šli jsme na metro, kterým jsme jeli přes Letnou, až jsme se dostali do Národního technického muzea. Uvnitř to bylo to fascinující - tedy po pravdě nevím, jestli pro všechny, ale pro mě ano.

Ta všechna stará auta vypadala jako ze hry jménem Mafia. Také stará letadla a vystavená křídla letadel, která byla nejprve dřevěná a až po nějaké době byla ze slitiny hliníku. Bylo tam velice dobře vidět, jak měli lidé stále nové nápady.

Nakonec jsme jeli do nákupního centra Palladium, kde někteří spolužáci nemohli najít východ, ale naštěstí se nám nikdo neztratil. Na zpáteční cestě domů už zrovna moc zábavy nebylo, protože jsme byli unavení, ale hlavní bylo, že jsme se všichni vrátili v pořádku a se spoustou krásných vzpomínek.

ÓDA EKOTÝMU

Ekotým je skvělé místo,
chceme mít na světě čisto.

Je tu sranda i zábava,
paní učitelka je laskavá.

Hrajeme tu spoustu her,
často chodíme i ven.

Práci dělat musíme,
aspoň si to zkusíme.

Dobry pocit vždycky mám,
že někomu pomáhám.

Neváhej jít mezi nás,
místo tu má každý z vás.

Se vším si tu poradíme,
za chvíli se skamarádíme.

Paní učitelka hodná bývá
a tajemství Země odkrývá.

Vendula Svobodová, 8.B

Víte, že...

...igelitová taška se používá
v průměru 20 minut, ale v přírodě
trvá 30 let, než se rozloží?

ŽÁKOVSKÁ EKOLOGICKÁ KONFERENCE

Již od listopadu jsme pracovali na projektu Příroda živá a neživá. Odměnou nám byla účast na žákovské konferenci, které jsme se mohli zúčastnit jako jedna z devíti vybraných škol z celkové konkurence třiceti tříd z dvaceti škol Vysočiny.

Konference se bohužel nemohl zúčastnit celý tým žáků ekologicko přírodopisných praktik 7. ročníku, který byl do projektu zapojen, a tak jsme o účast lo-sovali. Čtyři šťastlivci se nakonec 5. dubna 2011 vypravili na žákovskou konferenci do ekologického centra Ostrůvek ve Velkém Meziříčí...

Mgr. Martina Janíčková

STŘEDISKO OTRŮVEK

V úterý 5. dubna 2011 jeli žáci ekologicko přírodopisných praktik do Velkého Meziříčí, kde se měli zúčastnit žákovské ekologické konference v centru Ostrůvek. Byli to Václav Šebek, Václav Vítek, Vendula Snášelová a Barbora Macháčková. Když jsme dorazili do Ostrůvku, museli jsme nejprve odprezentovat náš projekt - jak žáci vypracovávali různé úkoly, hádanky atd.

Když se všechny zúčastněné školy vystřídaly se svými prezentacemi, jeli jsme na exkurzi na skládku komunálního odpadu u Velkého Meziříčí. Dále jsme zavítali do kamenolomu v obci Kamenná a poslední zastávkou byla kompostárna v Náměšti nad Oslavou. Tam nás čekalo také malé občerstvení.

Václav Šebek, 7.B

POHŘEB ODPADKŮ

V sobotu dopoledne 2. dubna 2011 se na školní zahradě sešlo devět dobrovolníků z ekotýmu, aby uctili památku vysloužilých obalů a odpadků.

Mnozí z vás teď jistě nevěřicně kroutí hlavou a ťukají si na čelo, ale uvedu vše na pravou míru. S žáky ekotýmu jsme vybudovali na školní zahradě v rámci naší naučné stezky „Hřbitov odpadků“. Jedná se o praktickou ukázkou doby rozkladu jednotlivých materiálů. Různé druhy odpadků jsme zakopali do země a ke každému z nich jsme umístili ceduli, na které je uvedena doba rozpadu.

Tak například vlněná ponožka se v půdě rozpadne zhruba za 1-2 roky, nedopalek cigarety za 10-20 let, plastový kelímek za 50-80 let a polystyren dokonce nikdy. Pohřbena byla spousta dalších materiálů, které běžně používáme a které končí nenávratně na skládkách, v lepším případě je svědomitý občan vhodí do správného kontejneru a díky tomu se zrecyklují.

Mgr. Martina Janíčková

EKOLOGICKÁ OLYMPIÁDA

Každým rokem slaví naše škola Den Země, který připadá na 22. dubna. Ani letos tomu nebylo jinak a ve středu 20. dubna 2011 proběhla tradiční ekologická olympiáda.

TEORETICKÁ ČÁST

Žáci soutěžili nejprve v teoretické části, která zahrnovala znalostní test, určování chráněných druhů rostlin a živočichů České republiky a poznávání zajímavých míst u nás i ve světě. V této části se na prvním místě umístila Dominika Kaštánková z 9.C a Vendula Svobodová z 8.B, druhé místo obsadili kluci z 8.C Patrik Dostál a Jiří Libra

a na třetím místě se umístily Karolína a Nikola Švárovy.

PRAKTICKÁ ČÁST

Druhým - praktickým úkolem byl sběr co největšího množství vysloužilých CD a DVD. Nejlepšími sběrateli byly Kateřina Vrabcová a Věra Králová z 9.A, kterým se podařilo nashromáždit během týdne celkem 337 vysloužilých nosičů. Na

druhém místě s počtem 187 nosičů se umístila Dominika Kaštánková z 9.C a Vendula Svobodová z 8.B a třetí místo obsadil Filip Hugo a Ondřej Pejchl z 8.C s počtem 152 nosičů.

Nejen výhercům, ale všem soutěžícím gratuluji a těším se na hojnou účast opět v příštím roce.

Mgr. Martina Janíčková

FOTOSOUTĚŽ

- Vlastníš digitální fotoaparát?
- Chodíš rád do přírody nebo prostě jen tak ven?
- Jsi všímavý ke svému okolí?

V tom případě je soutěž určena právě TOBĚ. Vyfoť nějaké místo ve tvém okolí ze záporného a z kladného pohledu a zašli na tuto mailovou adresu:

martina.janickova@zs1.nmnm.cz

Uveď také informace, odkud snímky pocházejí. Nezapomeň své jméno, příjmení a třídu. **Uzávěrka soutěže je 10. června 2011.** Soutěžíme o věcné ceny.

Martina Tatíčková, 8.A

EKOLOGOVÉ NA TŘÍDÍCÍ Lince

26. dubna 2011 navštívili žáci ekologicko přírodopisných praktik 7. ročníku třídírnu plastů firmy ODAS ve Žďáře nad Sázavou.

V rámci této exkurze se dozvěděli spoustu zajímavých informací. Například kolik odpadu vyprodukuje jeden člověk za rok, kde končí plasty ze žlutého kontejneru, co se dá všechno vyrobit z nápojových kartonů apod. Měli také možnost podívat se na samotnou třídící linku plastů, kde zaměstnanci ručně! třídí plastový odpad, který občané vhazují do kontejnerů na plasty.

Dozvěděli jsme se nejednu zajímavou kuriozitu. Nejvíce nás asi pobavila příhoda, když zaměstnanci linky našli mezi odpadky i živého exotického hada. Exkurze se týkala i sběrného dvora a zahrnovala i informace o teplárně na biomasu, která byla uvedena do provozu teprve nedávno.

Mgr. Martina Janíčková

POZNÁTE LISTY STROMŮ?

Dokážete správně určit, na kterých stromech rostou listy nakreslené na obrázku? Všechny najdete běžně v přírodě kolem nás...

Barbora Sokolíčková, 9.B

ŘEŠENÍ

1 - javor 2 - lípa 3 - bříza
4 - kaštan 5 - dub 6 - buk

JAK JSME SLAVILI SVĚTOVÝ DEN VODY

Naše škola si každoročně připomíná významný den pro životní prostředí, kterým je bezpochyby Světový den vody, jenž připadá na 22. března.

Abychom rozšířili toto povědomí i mezi občany našeho města, vyrazili žáci ekotýmu již o den dříve do ulic města, kde oslovovali občany, informovali je o dni vody a rozdávali na památku záložky do knížky.

Samotný den vody pak oslavili žáci prvního i druhého stupně v úterý 22. března. Mladší žáci se pustili do výtvarných prací, žáci sedmého a osmého ročníku se vydali na exkurzi do čistírny odpadních vod v Novém Městě na Moravě.

Mgr. Martina Janíčková

EKOTÝM V ULICÍCH

21. března 2011 se žáci ekotýmu vypravili do ulic Nového Města, aby jeho občany seznámili se Světovým dnem vody, který připadá na 22. března.

Každý by jistě čekal, že žáci se do ulic vydají v rámci předmětu ekologicko-přírodopisná praktika, ale opak byl pravdou. Většina dětí, které měly čas a chuť, se do ulic vydala právě v čase osobního volna.

Nejprve se utvořily malé skupinky žáků a mohlo se vyrazit. Rozdávali jsme záložky pro dospělé občany a lízátko pro ty malé. Ovšem ne každý je dobře naladěný, a tak se někteří z nás občas setkali také s nezájmem občanů. Naštěstí převládal ten pozitivní přístup lidí.

Zaujalo mě, že většina lidí o Světovém dnu vody nemá vůbec tušení, a tak jsme jim pomocí záložek naší školy pomohli tento den přiblížit. Našlo se i pár výjimek, které o 22. březnu věděly i něco bližšího.

V popisu naší práce bylo také to, abychom lidi přesvědčili ke zpěvu nějaké písničky o vodě, ale na to si nikdo z nás netroufl. Přece jen uši máme jen jedny :o)). Ale jinak se dle mého názoru tato akce vydařila a za rok už možná bude více informovaných občanů.

Vendula Svobodová, 8.B

SVĚTOVÝ DEN VODY VE ZNAMENÍ VÝTVARNÉHO UMĚNÍ

Žáci celého prvního stupně tentokrát oslavili Světový den vody kresbami. Každý ročník měl jiné téma – například Jak jsem potkal vodu nebo Vodní živočichové či Voda pro město.

Nejhezčí výtvarná díla byla umístěna v přízemí hlavní budovy školy a členové ekotýmu kromě jiných aktivit, které s tímto významným dnem pořádali, vybrali z každého ročníku ta, která je zaujala nejvíc.

Mgr. Pavlína Poláčková

PODVEČERNÍ

Mgr. Jaroslava Truksová

DALŠÍ POKRAČOVÁNÍ
CELOSTÁTNÍHO PROJEKTU

ČTENÍ

V pátek pátek 11. března 2011 se v podvečer začala přístavba naší školy opět plnit dětmi a rodiči, protože se ve 2.A konalo již 3. podvečerní čtení v rámci celorepublikového projektu Celé Česko čte dětem. Tentokrát přijala pozvání paní spisovatelka Pavla Skálová.

Pavla Skálová získala Zlatou stuhu 2007 za literární část knihy Malostranská psí zima. Zlatá stuha je udělována nejlepším knihám pro děti a mládež, vydaným v minulém roce.

Pavla Skálová se narodila v Praze na Malé Straně. Její rodina bydlí v témže bytě již více než sto let. Malostranská psí zima je povídání o Fanče, Džině – dvou mopsích kamarádkách – a kočce Vločce. Všichni žijí společně ve starém domě u řeky, kde se říká Na Náplavce, blízko ještě staršího mostu. Fanča, která

mostu. Fanča, která celý děj vypráví, čtenáře seznamuje s tím, jak to chodí v jejich domě a Na Náplavce v zimě. Kniha má nádherné ilustrace, které vytvořila Martina Skala.

Než jsme paní spisovatelku přivítali, tak měly děti za úkol rozmluvit pejska, překládat psí řeč a složit psí puzzle. S tím jim pomáhali rodiče, protože některým dalo zabrat, než se před nimi z nastříhaných kousků objevil mopsík. Potom už byl nejvyšší čas zavolat paní

spisovatelku, na kterou už byli všichni moc zvědaví.

Paní Skálová dětem přečetla první kapitolu z knihy Malostranské psí jaro a následovala beseda. Na oplátku jsme jí přečetli ukázkou z knihy, kterou napsala Terežka Oravcová z naší třídy. Její knížečka je totiž pokračováním příběhů Fanči a Džiny. Paní spisovatelce se moc líbila.

Úplně na závěr následovala autogramiáda. Byl to velice milý a příjemný podvečer.

FOTO JAN TRUKSA

ČTVRTÉ PODVEČERNÍ ČTENÍ – TENTOKRÁT ČARODĚJNICKÉ

V pátek 29. dubna 2011 se uskutečnilo již 4. podvečerní čtení v rámci celorepublikového projektu Celé Česko čte dětem. Tentokrát bylo čarodějnické s překvapením...

Nikdo do poslední chvíle nevěděl, kdože nám to přijde předčítat. Sice menší dohady mezi dětmi proběhly, ale došly k závěru, že čarodějnice přece neexistují, tak to být čarodějnice určitě nemůže. Netušily, jak moc se mýlí...

Nedočkavci se v půl páté odpoledne začali scházet ve 2.A. A že jich přišlo! Děti si posedaly do kroužku na koberec okolo stromu čarodějnic. Rodiče, babičky a vůbec všichni, kteří děti doprovodili, se usadili na židličkách a lavicích.

Nejprve děti dostávaly otázky, které se týkaly čarodějnic, zvyků a pověr. Kdo správně

odpověděl a dodal si odvahu, tak si sáhl do kouzelného pytlíčku a vytáhl si pavouka, hada nebo něco jiného, co mu holt padlo pod ruku. Zazpívali jsme si čarodějnickou písničku.

Z druhého pytlíčku si děti vylosovaly čarodějnice, kterým s pomocí rodičů vymyslely jména, a pověsily je na strom čarodějnic.

A to už nastal ten pravý čas pozvat našeho hosta. Jaký byl údiv všech přítomných, když uviděli, kdo do třídy vchází! Naše pozvání totiž přijala hadí čarodějnice Morgana se svým mazlíčkem - čarodějnicí v lidské podobě, taktéž Morganou.

Přečetly dětem pohádku od O. Preusslera z knihy Malá čarodějnice. Je samozřejmé, že četla ta Morgana lidská. Ta hadí se při čtení ovíjela okolo jejího těla, zkoumala kreslo, poblíž sedící děti a občas i zasýčela.

Po ukázce z knihy se děti dozvěděly něco ze života hadů a zjistily, že hadí čarodějnice Morgana je vlastně hroznýš královský. Odvážní si ji mohli pohladit a za odvahu děti dostávaly od čarodějnice kamínek nerostu.

A pak že čarodějnice neexistují!

LES VE ŠKOLE

Mgr. Pavlína Poláčková

ŠKOLA V LESE

Projekt, jehož hlavním koordinátorem je sdružení Tereza a Lesy České republiky, běží na naší škole již několik let a je určen pro žáky 1. i 2. stupně. Pomáhá seznámit děti s nejrozšířenějším ekosystémem v naší zemi, učí je nahlížet na informace získané ve škole z nových pohledů a snaží se jim přiblížit lesní ekosystém zajímavou a názornou formou jako komplex, ve kterém je vše propojeno vzájemnými vazbami. Rozšiřuje pomocí prožitků učivo dané rámcovým vzdělávacím programem a školním vzdělávacím plánem, zejména pak průřezové téma environmentální výchova.

V rámci tohoto projektu úzce spolupracujeme se Správou CHKO Žďárské vrchy – jmenovitě s panem Jaromírem Čejkou, Krajským úřadem kraje Vysočina v Jihlavě, s odborem lesního a vodního hospodářství a zemědělství a s jeho pracovníci ing. Evou Hornou a ing. Romanou Bulantovou, s místní organizační jednotkou státního podniku Lesy ČR a Městským úřadem Nové Město na Moravě – odborem investic a správy ma-

jetku, s úředníkem na úseku lesního hospodářství a zeleně ing. Bohumilem Dostálem.

Každoročně se také zapojujeme do soutěže o nejlepší závěrečnou zprávu, přičemž se vítězné školy v červnu účastní třídního setkání na některém ze zajímavých míst České republiky. Naše práce byla korunována úspěchem ve školním roce 2008–2009, kdy jsme dosáhli vynikajícího úspěchu – byli jsem jednou z vybraných

škol, která se tohoto setkání zúčastnila v Domašově.

Ani letošní školní rok není výjimkou – nezahálíme, snažíme se o pestrý a zajímavý výběr činností, který by oslovil co největší množství našich žáků. Aktivně se jich průběžně účastní všichni žáci 1.–5. ročníku, 6. ročníku, žáci navštěvující volitelný předmět ekologie a přírodopisná praktika a také členové školního ekotýmu.

CO VŠECHNO JE NÁPLNÍ VE ŠKOLNÍM ROCE 2010-2011?

- klestíme les a vysazujeme nové stromky - podporuje tak aktivitu Organizace spojených národů, která vyhlásila rok 2011 Mezinárodním rokem lesů
- poznáváme lesní ekosystém všemi smysly s lesními pedagogy
- monitorujeme hnízdiště strnada obecného, vyhlášeného Českou ornitologickou společností za ptáka roku 2011 a spolu s tím zkoumáme strnadí nářečí
- pomáháme přežít populaci skokana hnědého
- již třetím rokem pečujeme ve škole o semínka jehličnatých stromů
- vytváříme leporelo - knížku na pokračování - strom roku (2011 – jilm)
- čistíme les po zimě a upravujeme školní studánku
- poznáváme Národní přírodní rezervaci Žákova hora aneb putujeme pralesem

LES VE ŠKOLE
ŠKOLA V LESE

SETKÁNÍ S LESNÍMI PEDAGOGY

5. a 6. dubna 2011 se u Cihelského rybníka uskutečnilo setkání s lesními pedagogy. Během dvou dopolední se této akce postupně zúčastnili všichni žáci 1., 2., 3. a 6. ročníku, kteří se zde vystřídali na čtyřech různých stanovištích.

Čekala je poměrně zajímavé seznámení s lýkožroutem smrkovým neboli kůrovcem (na vlastní oči), s feromony, s lapači sloužícími k hubení tohoto agresivního lesního škůdce nebo seznámení s lesní hudební školičkou. Věřili byste, že lze rozeznat sluchem různé druhy stromů? Že ne? Ale ano, stačí několik větví či kmínků různých druhů stromů o průměru 4–10 cm a jedna navíc, která poslouží jako palička. Pak už jen lehce udeřit a soustředit se na zvuk, který jednotlivé větve vydávají. Pokud popustíte uzdu své fantazie, tak se samozřejmě s trochou nadsázky dá říct, že každý strom „hraje“ jinak.

Počasí bylo poměrně příjemné, 60 vyhrazených minut uběhlo jako voda, lesní pedagogové z Krajského úřadu

kraje Vysočina v Jihlavě se téměř ani na okamžik nezastavili a jejich přírodní výuka byla víc než jen zajímavá.

NA SKOK V LESE

Jednou za čas se i třída, jako je 6.C, tak trochu uleje a někdy se zajde podívat. Tak třeba

ba ve středu 6. dubna 2011 jsme se zašli podívat s paní učitelkou Janíčkovou ne tak úplně do lesa, ale k lesu - přesněji řečeno k rybníku Cihelňák, kde už na nás čekala stanoviště s různými úkoly. Šly tam s námi i další třídy. Rozdělili jsme se do dvou skupin po dvanácti a pustili se do plnění úkolů. Naše první skupina začala odzadu a ostatní od začátku.

Na prvním stanovišti jsme plnili různé úkoly, jako například poskládat z písmen jména ryb, přiřadit kůře k živočichům nebo podle popisu poznat, o jaké zvíře jde. Potom jsme se přesunuli na další stanoviště,

kde bylo naším úkolem povídat si o kůrovci. Informací o kůrovci bylo mnoho, a tak jsme si ani všechno nezapamatovali.

Pak jsme si zakryli oči škraboškami a mezi stromy se proplétali k dalšímu stanovišti. Tam jsme si připomněli šišky a šli dál. Další stanoviště jsme si ale neprohlédli celé, protože paní učitelka řekla, že už musíme jít. Dostali jsme jako odměnu za práci joja a spokojeně odešli do školy. Tato hodina se nám velmi líbila a mohla by být častější.

Radka Křížová, 6.C

6.C MÁ NEJLEPŠÍ

Marie Novotná, 6.C

SOUTĚŽ ŠESTÝCH TŘÍD
NOVOMĚSTSKÝCH ŠKOL

RODÁKY

Jako každoročně připravil i letos Dům dětí a mládeže Klubíčko soutěž pro pětičlenná družstva šestých tříd obou základních škol v Novém Městě na Moravě, která se uskutečnila v pátek 29. dubna 2011. Do Klubíčka dorazilo pět družstev - tři z naší školy a dvě z 2. ZŠ. Všechna družstva byla připravena ukázat, že toho o Novém Městě ví nejvíce...

Náš tým 6.C (na fotografii) i družstva z ostatních šestek se sešly před osmou hodinou ranní v průjezdu naší školy. Po chvíli přišla paní učitelka Hnízdilová a my jsme plni očekávání, ale možná i jiných dojmů vyrazili do Klubíčka.

Netrvalo dlouho a byli jsme na místě. Tam nás čekal pán, který nás poslal do šaten a poté nahoru do jedné z místností. Pohodlně jsme se usadili na tvrdší židle a čekali. Nebyli jsme sami. Zanedlouho přišly i dva týmy z nové školy a soutěž mohla začít.

Na uvítanou, ale především na rozehrátky jsme měli vyplnit lehčí testík. Po vypracování

a odevzdání jsme hráli na oddechnutí hru jménem Molekuly. Vítězové dostali bodíky a mohlo se pokračovat v soutěži.

Další disciplínou bylo poznávání věcí, které byly zapůjčeny z Horácké galerie. S tímto úkolem jsme měli více práce než s předešlým testíkem, ale i tak jsme ho zvládli. Čas nám vypršel a my odevzdali naše výtvořky. Potom jsme dostali menší přestávku na posilnění a jiné určité důležité potřeby.

Po této nezbytné přestávce jsme se sešli venku a vyšli do terénu, lépe řečeno do města. Naši první zastávkou byl hřbitovní kostel Nanebevzetí Panny Marie. Tam jsme před bra-

nami na hřbitov dostali přesné pokyny a mohli se vydat plnit další úkol - najít nejstarší a nejmladší hrob na hřbitově. Věřte nebo ne, našli jsme ho skoro všichni. Nejstarší byl až z roku 1705.

Když byl náš hřbitovní úkol hotov, přesunuli jsme se všichni před bránu hřbitova a na závěr jsme dostali několik otázek, které se týkaly místa, na kterém jsme se nacházeli. Body se rozdaly a my jsme pokračovali v cestě. Kam? No přece na atletické hřiště.

Hned jak jsme přišli, na nic se nečekalo a začala se hrát hra Evoluce. Moc nás bavila, a jak řekl pán, který celou soutěž řídil, až teď se poznalo, kdo je opravdovým člověkem. Opět se rozdaly body a pokračovalo se k dalšímu úkolu.

Teď přišel ten nejobávanější úkol ze všech - významní rodáci. Ale jak se říká, nedělej z komára velblouda. A teď se toto přísloví opravdu potvrdilo. Šel nám totiž jako po másle, a tak jsme získali spoustu bodů. Nutno říct, že v této disciplíně byl nejlepší tým z 6.A, který dostal plný počet bodů.

Ale to ještě zdaleka nebyl konec soutěže. Čekala nás totiž i návštěva Vratislavova náměs-

tí. Tam jsme dostali čtvrt hodinovou lhůtu na procházku, abychom načerpali informace, které jsme poté uplatnili v testu. Opět se rozdaly body a vydali jsme se zpátky ke Klubíčku.

Čekal nás poslední a zároveň rozhodující test. Ten byl na-

štěstí opravdu lehký a my díky němu nabrali ještě větší náskok. A zlatou tečkou na konec bylo vyhlášení vítězů. Pořadí bylo následující:

1. místo – tým 6.C
2. místo – tým 6.A
3. místo – tým 6.A (2. ZŠ)

4. místo – tým 6.B (2. ZŠ)

5. místo – tým 6.B

Poté už následovalo jen fotografování a radování se z vítězství. Tato soutěž byla velice zajímavá a myslím, že se všem líbila.

VŠEZNÁLEK

Mgr. Pavlína Poláčková

V NOVÉM HÁVU

Tak jako každý rok i letos si mohli žáci pátých tříd obou novoměstských škol ověřit své znalosti a vědomosti v soutěžní hře Všeználek. Po dlouhé době se ku prospěchu soutěže změnila nejen její pravidla, ale i celková image.

Pět týmů se sešlo ve středu 6. dubna 2011 v budově Domu dětí a mládeže Klubíčko, aby se úderem osmé hodiny ranní daly do „boje“. První krok byl pro pětici družstev stejný – test všeobecných znalostí, který zvládli všichni velice dobře a žádné mužstvo tudíž nebylo vyřazeno.

Poté následovala vlastní soutěž – postupně bylo zodpovězeno více či méně úspěšně 40 různých otázek. Nahlas vždy odpovídali ti, kteří byli zrovna na řadě, nově mohla ale odpovídat na vybranou otázku všechna soutěžní družstva. Své odpovědi dávala do připraveného kelímku, a tudíž mohla i tak trochu taktizovat. Za správné odpovědi totiž získávala body, ale za špatné je ztrácela. Šlo tedy nejen o celkové znalosti, ale i taktiku, souhru a schop-

nost dohodnout se v daném čtyřčlenném kolektivu.

Součet bodů byl neúprosný. Postupujícími se sice stali žáci 2. základní školy, ale rozhodně se nedá říci, že by výkony našich družstev byly špatné. Hned na druhém místě skončilo naše družstvo z 5.B (na fo-

tografii), nesoucí název Černá trika, ve složení: Natálie Mašterová, Daniela Horvátová, Martin Dufek a Matěj Kutra. Ani ostatní si nevedli špatně.

Jak ale všichni víme, vítěz může být opravdu jen jeden, takže všem děkuji za jejich snahu i předvedené vědomosti.

ŽÁKOVSKÁ KNIHOVNA

Mgr. Pavlína Poláčková

KALENDÁRIUM

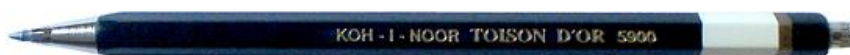
Možná ani nevíte, které všechny známé i méně známé vynálezy a objevy dali světu lidé, kteří se narodili v Českých zemích. Českým lidem nikdy nechyběly důvtip, zručnost, neúnavná práce či originální nápady. Díky tomu se tak mnohým podařilo nesmazatelně zapsat mezi světové velikány svých oborů. Abychom si společně rozšířili povědomí o významných počinech českých a moravských mozků minulosti, budeme se tentokrát věnovat slavným českým výrobkům.

VERZATILKA

Mechanická padací tužka verzatilka spatřila světlo světa poprvé v roce 1950 v továrně Koh-i-noor Hardtmuth v Českých Budějovicích.

Její tvůrce uvedl na trh žlutě zbarvenou tužku vysoké kvality, kterou nazval Koh-i-noor podle slavného indického žlutého diamantu (Koch-i-nur = hora světla).

Tento pán mimo jiné zavedl třídění tužek podle vlastností tuhy, které se užívá dodnes na celém světě. Označil je písmeny a čísly – B jako black (1-8), H jako hard (1-10) a F jako firm, případně HB jako střed.

Vraťme se ale zpět k verzatilce. Klasický dřevěný obal tužky byl nahrazen mnohem trvanlivějším obalem kovovým, který zajišťoval pohyb a uchycení tuhy. Verzatilka rychle pronikla do celého světa i proto, že díky hrotítku bylo možné tuhu snadno ostřit bez zdlouhavého ořezávání a hledání ořezávků. Představte si, že s klasickou verzatilkou bylo možné napsat čáru o délce až 56 kilometrů.

I dnes je značka Koh-i-noor známá po celém světě, jen s výjimkou USA, kde je značkou firmy Chartpack. Verzatilku v novém designu si můžete zakoupit i dnes, ale pod názvem mechanická tužka s hrotítkem, celokovová se soft povrchem (pro zajímavost – v cenové relaci od 25,- Kč – to pokud je plastová, nebo za 50,- Kč v běžné verzi či v dárkovém provedení za 120,- Kč).

REMOSKA

Je to nenápadný elektrický spotřebič, který se i dnes najde v mnoha českých domácnostech (a který mimochodem využila i paní učitelka Truksová, když se svými druháčky

pekla ve třídě masopustní koblížky). Jedná se vlastně o přenosnou elektrickou pečicí troubu s ohřevem shora.

První prototypy se objevily již v letech 1953-1955. Motivaci

pro tvorbu tohoto „kouzelného“ hrnce získal její autor ve Švédsku, kde viděl elektrický hrnec, který vařil, ale ještě nepekl. Funkce pečení se objevila až u českého vynálezu.

Hliníková pánev byla přiklopena víkem s elektrickou spirálou, zaskleným okénkem a otvory na únik páry.

V 90. letech minulého století se na našem trhu objevily doposud neznámé mikrovlnné a horkovzdušné trouby, které se brzy staly velkým hitem. Proto byla v roce 1991 výroba remosek zastavena, což bylo, jak se později ukázalo, chybné rozhodnutí (po celém světě se jich totiž do té doby prodalo přes 2,7 milionů kusů).

V roce 1994 byla výroba nových remosek opět obnovena ve Frenštátu pod Radhoštěm. Od roku 1999 se vyrábí v teflonové úpravě a kromě domácího trhu a tradičních trhů na Slovensku, v Maďarsku a Polsku se výrobku podařilo úspěšně proniknout do západní Evropy i do zámoří.

V roce 2001 časopis Good Housekeeping v Británii udělil remosce titul „vynález roku“. Od roku 2002 se remoska začala prodávat také v USA a Kanadě a od roku 2003 rov-

něž v Austrálii. V dnešní době jde asi 55 % produkce remosek na vývoz.

Na závěr ještě jedna perlička - jak remoska „obsadila“ anglický trh. Renomé značky Remoska v zahraničí vybudovala žena Milena Grenfell-Baines, která se stala propagátorkou tohoto spotřebiče v Anglii (tato Češka byla jedním z „Wintonových dětí“, byla zachráněna v době 2. světové války odvozem do Anglie). Při pobytu

v Čechách u své sestřenice objevila remosku, neváhala a oslovila přímo výrobce, se kterým se dohodla, že mu pomůže proniknout na britský trh. V roce 2000 tedy společnost Remoska s.r.o. vplula do výsostných vod Velké Británie, kde zaujala velmi dobrou pozici – dnes tam totiž směřuje více než polovina roční produkce této firmy s prodejem desítek tisíc kusů.

Pokud jste si dobře přečetli výše uvedený text, tak vás jistě napadnou i otázky, které se přímo nabízejí. Nikde totiž nepadlo ani slovo o samotných tvůrcích – tudíž:

1. Kdo byl duchovním otcem neboli tvůrcem VERZATILKY?
2. Kdo zkonstruoval „kouzelný“ hrnec – elektrickou pečicí troubu s ohřevem shora neboli REMOSKU?

Jestliže znáte správné odpovědi, můžete je zasílat na jednu z následujících mailových adres: pavlina.polackova@zs1.nmnm.cz nebo puclik@nmnm.cz nejpozději do 31. května 2011.

.....
Správná odpověď z minulého čísla: památka, která se svým významem, stářím i hodnotou rovná českým korunovačním klenotům, se nazývá **RELIKVIÁŘ SVATÉHO MAURA**.
.....

Děkuji za došlé odpovědi a věřím, že se opět najdou jedinci, kteří budou mít chuť si zasoutěžit. Celkové vyhodnocení najdete v červnovém čísle a soutěžící se mohou těšit na drobné věcné ceny.

Dominika Kaštánková, 9.C

PAPRSEK

ANEB VÝLET ZA VŠECHNY PRACHY

V úterý 3. května 2011 se v kreslárně místo odpoledního tělocviku konala soutěž mezi devátými třídami s názvem Paprsek. Hlavním tématem byla kriminalita a od té se odvíjely i soutěžní otázky a úkoly. Třída s největším počtem bodů získala jako hlavní cenu výlet do Prahy do Muzea policie ČR a něco zábavnějšího k tomu... Tou třídou jsme byli my, 9.C, a tak jsme se o týden později v úterý 10. května vydali na cestu.

Tou zábavnější částí výletu byl AquaPalace Praha, kam se mi moc nechtělo. Podívala bych se raději do 3D kina, které bylo v plánu jako první, ale pojďme od začátku...

Když jsme ráno nastoupili v Novém Městě do vlaku, který nás měl dopravit do Žďáru, už tam seděl jeden výlet z 2. ZŠ a nastupovala i naše 8.C. Ve Žďáře jsme nasedli na rychlík a zanedlouho už v našem kupé seděla paní učitelka z nové školy.

8.C nás opustila kousek před Prahou, kdežto nová škola nás doprovodila až na hlavní nádraží. Zajímavostí bylo, že

všechny malé holky, ať už cestou tam nebo zpět, děsně letěly na našeho Vojtu ☺.

Když jsme dojeli do Prahy, navštívili jsme muzeum a už horlivě chtěli do aquaparku. Tam jsme dostali čipy a upozornění, že pokud čip ztratíme, budeme platit 1200 Kč.

V bazénu to bylo prima. Všichni se předháněli ve frontě na skluzavku, tobogán a další atrakce. Ovšem největší úspěch měl tobogán, na kterém se jezdilo po jakýchsi barevných nafukovacích duších. Každý tým byl tak nadšen, že nám ani nevadilo šlapat 70 schodů s asi desetikilovou duší

na hřbetě. Už skoro ke konci otevřeli plavčíci Divokou řeku. Chtěli jsme to vyzkoušet, ale nic dobrého to nebylo... Kdo pořádně nevěděl, do čeho jde (třeba jako já), tak se tam tak trochu topil. Ale myslím, že až na pár poloutopených potápěčů a odřenin se nám tam líbilo.

Sraz byl ve 14:50 před palácem, protože nám v 15:00 hodin odjížděl autobus zpět k metru. Jenže Vojta, idol mladých dívčích srdcí, ztratil čip. Všichni ho hledali, ale nenašli. Ovšem 1200 Kč se neplatilo, protože paní učitelka Janíčková ukázala svůj šarm, který působí i na ženy, a tak to Vojtovi paní recepční odpustila.

Vojtovo hledání se sice protáhlo, ovšem ne tak jako krášení holek. A tak nám autobus před nosem ujel. Už jsme se smířili s tím, že nám vlak domů ujede a my pojedeme místo v 16 hodin až v 18. Ale nějakým zázrakem a rychlým přesunem z metra do vlaku jsme to stihli.

Když jsme doběhli do vlaku, zezadu se ozvalo, že nám chybí Petra. Paní učitelka už chtěla skákat ven, ale vlak se rozjížděl. Všichni jsme vytáhli mobily a chtěli Peti volat, jenže mezitím se ozvalo, že Petřa už je přítomna... Bála se, aby-

chom jí neujeli, a tak nastoupila do vedlejšího vagónu a šla za námi ☺.

Všem se ulevilo, jenže vyvstal další problém. Vlak byl přeplněn, a tak jsme všichni zůstali

stát v uličce. Byl tam hrozný vzduch a za chvíli jsme nemohli ani dýchat. Okna nešla otevřít, a tak jsme prosili cestující v kupéčkách, aby otevřeli dveře i okna. Jedny z těch cestujících byly i gymnazistky ze

Žďáru, které opět žasly z Vojty. Ovšem pobavily nás všechny jejich nadutostí. Jak už říká nadpis - výlet za všechny prachy, ale bylo to fajn... ☺

Mgr. Pavlína Poláčková

PRAŽSKÁ

5. TŘÍDY NA EXKURZI V HLAVNÍM MĚSTĚ

MOZAIKA

Součástí školního vzdělávacího programu žáků pátého ročníku je mimo jiné - obrazně řečeno - putování po vlastech českých. Nelze při nich tedy vynechat naše hlavní město.

V minulých dnech jej postupně navštívili žáci všech pátých tříd a osm hodin, které zde strávili, si jaksepatří užili. Mix toho, co zhlédli, byl sestaven tak, aby si z návštěvy Prahy odvezli co možná nejvíce zajímavých zážitků.

Prostřednictvím výstavy Giganti – doba ledová na Výstavišti v Holešovicích se účastníci putování osobně seznámili s vele-daňkem, tygrem šavlozubým či jeskynním medvědem. Po této unikátní výstavě, která přicestovala z Jižní Ameriky, si nenechali ujít pohled na evropský unikát - Křížkovu fontánu s třemi tisíci trysek a více než tisícovkou barevných reflektorů. Ke svému rychlejšímu přemísťování využili metro a část trasy absolvovali samozřejmě „po svých“.

Co všechno při této obchůzce viděli na vlastní oči? Stavovské divadlo, Karlovu univerzitu, pražský poledník, Staroměstské náměstí se všemi jeho historickými

kými památkami, kapli Betlémskou, a Náprstkovo muzeum. Budovou Zlaté kapličky (Národní divadlo) je provedla profesionální průvodkyně.

Nechybělo ani tradiční doplnění vydané energie u McDonald's. Celodenní putování završilo setkání s praotcem Čechem v Národním muzeu a poté už jen cesta vlakem domů.

Program jednotlivých tříd se od sebe malinko lišil – jedna ze tříd zabrousila do budovy ministerstva obchodu a průmyslu – bývalého Petschova paláce neboli „Pečkárný“, kde se na chvíli stala nedobrovolným vězněm Gestapa, druhá omrkla řadu našich i světových osobností v muzeu voskových figurín.

MISE PLUS

ZASAHUJE

Mgr. Pavlína Poláčková

Zemi okupují Energožrouti, nebezpečná stvoření, která se s oblibou usazují v ne hospodárných spotřebičích a v mozku plýtvajících osob. Svými chapadly z nich vysávají energii, kterou potřebují k životu a růstu... Těmito slovy přivítala všechny účastníky netradiční výukové akce šéfagentka Ms.E.

Nemusíte se obávat, nenavštívili nás mimozemšťané, ale jenom nepřehlédnutelný E.ON Energy Truck, který se 31. března a 1. dubna 2011 usídlil přímo před budovou školy. Přivezl pro žáky 4. a 5. ročníku výukový program, jehož cílem bylo zábavnou a zajímavou formou přiblížit dětem svět energie.

Všichni zúčastnění se nejen seznámili s teoretickými fakty, ale mohli si své znalosti i nově nabyté informace ověřit přímo v praxi. Program se skládal ze dvou částí - jedna proběhla v učebně a druhá ve výše zmíněném E.ON Energy Trucku. Jedná se speciální vozidlo, které energetická společnost

E.ON pro tento účel patřičně vybavila názornými vzdělávacími pomůckami s experimentálním koutkem. Žáci během 90 minut plnili řadu nelehkých úkolů, aby se z nich nakonec stali agenti a mohli začít bojovat s Energožrouty. Na závěr úspěšně složili zkoušky agenta

misePlus+ a byli odměněni batohem naplněným celou řadou zajímavých věcí.

Program se všem moc líbil, mé poděkování patří paní učitelce Erice Oravcové, která jej pro žáky 1. stupně zajistila.

STATION DAYS

Mgr. Hana Knapčoková

Žáci 8. ročníku přijali pozvání Střední odborné školy Nové Město na Moravě na Bělisku a 4. května 2011 se zúčastnili soutěžní akce pod názvem „STATION DAYS“.

Po krátké prohlídce školy se každá třída rozdělila do pětičlenných družstev a soutěž

začala. Při plnění úkolů na jednotlivých stanovištích se naši soutěžící dozvěděli, jak dodržovat bezpečnost na železnici, vyzkoušeli si vyhledávání vlakového spojení, ověřili si své znalosti o poskytování první pomoci zraněnému a mnoho dalšího. Zábavnou formou se tak seznámili s pra-

covním prostředím a profesemi v odvětví železniční dopravy.

Po zvládnutí všech úkolů přišlo vyhodnocení a také drobná odměna.

Soutěž se podařila, studentům a učitelům SOŠ děkujeme!

9.B NAPOSLEDY SPOLEČNĚ VE SVĚTĚ

Na čtvrtek 12. května 2011 jsme se všichni těšili. Exkurze do Prahy byla totiž naše poslední cesta, kterou jsme absolvovali společně jako třída.

Brzy ráno jsme vyjeli z vlakového nádraží v Novém městě do Žďáru nad Sázavou, kde se k nám připojila paní učitelka Jaitnerová - stejně dobře naladěná jako paní učitelka Hnízdilová. Rychlíkem jsme potom dojeli na hlavní nádraží v Praze. Cesta byla příjemná. Povídal se, poslouchala hudba, fotilo se, smálo, seznamovalo... - rozhodně nebyla nuda a počasí se také vydařilo.

V pořádku jsme dojeli na místo a s výrazy vesničanů ve velkoměstě ☺ jsme pokračovali na stanici metra. Když jsme nastoupili, poslední místo k sezení zabral Michal Šmída, kterého ale paní učitelka Hnízdilová vypakovala s tím, že ona je starší. Zrovna když si chtěla sednout, metro se rozjelo. Ztratila rovnováhu a málem povalila všechny okolo. Nikomu se naštěstí nic nestalo a my již v pořádku dojeli na Vyšehrad.

Navštívili jsme nádherný kostel sv. Petra a Pavla, ke které-

mu náležel hřbitov, kde jsou pochováni slavní malíři, herci, skladatelé... Vyfotili jsme se u hrobu Waldemara Matušky a Bedřicha Smetany. Také jsme měli možnost zahlédnout některé současné české osobnosti, které zde při příležitosti zahajování Pražského jara kladli věnce.

Autobusem jsme se potom dopravili do památníku na Vítkově. Zde nás ohromila vyhlídka na Prahu, kvůli níž jsme ale museli vyšlapat namáhavé schody v čele s paní učitelkou Hnízdilovou, která, přestože je o malinko starší než my, má lepší kondici než mnozí z nás. Zmýlili jsme se myšlenkou, že výstava v památníku bude nudná - zaujala i ty, které dějepis nebaví.

Před odjezdem domů jsme měli ještě hodinový rozchod v nákupním centru Palladium, který téměř každý využil k utracení peněz za fast foody v KFC a McDonald's.

Po náročném dni jsme všichni celí unavení čekali na odjezdu našeho vlaku. I paní učitelka Hnízdilová už toho měla taky dost, a tak vedena vidinou odpočinku, který na nás čekal při cestě domů, nedbala moc ostražitosti na to, na jaké koleji máme vlastně nastoupit. Spokojeně jsme se uložili ve vlaku, do kterého nás posadila, a začali večeret. Přišla nás už jen zběžně upozornit, ať nikde nelítáme a že jedeme až do Žďáru.

Milému pánovi, který nás upozorňoval, že tenhle vlak jede do Chebu, jsme to slušně odkejvali a dál se věnovali večerí. Někteří z nás naštěstí byli duchapřitomní, a tak jsme si ještě před zaslouženým odpočinkem zaspintovali do správného vlaku.

Jelikož jsou paní učitelky Jaitnerová a Hnízdilová prostě moc fajn, exkurze se nám zkrátka líbila úplně celá...

PLNÁ NOČNÍKŮ A VODY

Autobus vyrazil téměř na minutu přesně, odloupnul první kilometry a směřoval na naši republikově snad nejhorší komunikaci - tedy dálnici D1 vedoucí z Brna do Prahy. Cesta proběhla bez komplikací, i když nutno podotknout, že úsek u Jihlavy, typický svým nezaměnitelným drncáním, je opravdu jen pro silné náтуры či zarputilé milovníky zájezdů.

Hodinky ukazovaly pár minut před půl desátou a naše skupinka se poslušně zařadila do poměrně dlouhého klikatícího se hada na Hradčanském náměstí v těsném sousedství Arcibiskupského paláce. Hrozivě vypadající fronta postupovala nečekaně rychle, a tak jsme několik minut před desátou vystoupali po slavnostním rokokovém Paccassiho schodišti do prvního patra Nového paláce.

Ocitli jsme se v místech, kde nejvyšší představitelé státu přijímají oficiální návštěvy, odehrávají se zde uvítací a jmenovací ceremoniály, důležitá jednání či slavnosti hostiny – tedy v reprezentačních prostorách Pražského hradu. Ty jsou pro běžné smrtelníky přístupné jen a pouze ve dnech otevřených dveří, které se konají dvakrát ročně.

Minuli jsme Rothmayerův sál s mramorovou sochou T. G. Masaryka od novoměstského rodáka Jana Štursy a Klínovou chodbou jsem došli do Španělského sálu, který byl původně určen pro glyptotéku (sbírku sochařských děl) Rudolfa II. Pozlacené lustry, které sál zdobí, mají přes 2 000 žárovek a jen pro vaši zajímavost –

tento současný systém osvětlení se zabudovanými výkonnými stmívači, umožňující plynulou regulaci světla, je sponzorským darem skupiny Roling Stones.

V současnosti se zde mimo jiné konají volby prezidenta republiky (následná inaugurace - uvedení do funkce - probíhá ve Vladislavském sále ve Starém královském paláci). Následovala Rudolfova galerie s řadou spojovacích chodeb severního a středního křídla až po Staré salóny křídla jižního. Počínaje Trůnním sálem přes Brožíkův, Habsburský, Skleněný, Zrcadlový či Společenský jsme tak obešli celý reprezentační okruh.

Den byl právě v polovině a my tu druhou začali v Královské zahradě, kterou založil císař Ferdinand I. Podél Míčovny kolem skleníku jsme se dostali až k Letohrádku královny Anny, kde měl svého času svoji astronomickou observatoř také známý Tycho Brahe. Ani před ním stojící proslulá bronzová Zpívající fontána (na obrázku) neušla naší pozornosti.

Poté už následoval čas na přesun autobusem, který umožnil všem doplnit spálené kalorie... Byla před námi návštěva tvrze Třebotov, v níž je od října loňského roku otevřeno muzeum historických toalet a nočníků různých tvarů, užití i materiálů - od klozetových truhlic, židlí, křesel, taburetek, kočárových

záchodů až po první malované Water Closety. Na 800 expozitů (část sbírky na obrázku) doplněných zajímavým výkladem majitelky určitě za prohlídku stálo.

Následoval další asi třicetiminutový přesun – tentokrát k památce technického rázu – vodárně Podolí. Naprosto pozitivní a vyčerpávající výklad byl přehlídkou precizní práce obou průvodců. Kromě celé řady

zajímavostí – od prvních soukromých vodovodů z 12. století přes vltavské vodárny renesančního období a vodárenské snahy konce 19. století jsme se dostali až po současné zásobování Prahy pitnou vodou, jejíž spotřeba je 4 000 litrů vody za sekundu.

Nechyběl ani originál vodovodního potrubí z antického období, část hradního vodovodu z doby Rudolfa II. či origi-

nál čerpacího stroje klatovské vodárny z roku 1830. Pro děti byly velmi atraktivní modely funkčního strojového vybavení, které si mohly vyzkoušet.

Ve druhé polovině prohlídky jsme „vyzdobeni“ reflexními vestami a ochrannými přilbami jahodové barvy obhlédli filtrační vybavení vodárny. Sešli jsme až do podzemních prostor, abychom následně vystoupali osm pater na vyhlídkovou terasu 45 metrů vysoké vodárenské věže, kde se před námi otevřel neuvěřitelný pohled na město ve vltavské kotlině.

Po této prohlídce jsme už opravdu všichni sotva pletli nohama, plán cesty byl vyčerpán, a tak jsme spokojeně zasedli do autobusu a v myšlenkách se nechali unášet tím, co nám sobota 14. května 2011 nabídla...

SPOLUPRÁCE

Mgr. Marcela Slámová
Mgr. Jaroslava Hnízdilová

S ÚŘADEM A POLICIÍ

V posledním březnovém týdnu proběhly na naší škole v rámci výchovy k občanství dvě zajímavé akce, které byly připraveny ve spolupráci s městským úřadem a městskou policií v našem městě.

EXKURZE NA MĚSTSKÝ ÚŘAD

První z nich se týkala žáků šestých tříd, pro které Mgr. Veronika Teplá připravila pestrý program, jenž umožnil nahlédnout pod pomyslnou pokličku a ochutnat z nabídky

činností městského úřadu. Začínali jsme ve vestibulu krásně zrekonstruované budovy úřadu vědomostní rozcvičkou, kde byla dětem odměnou za správnou odpověď malá sladkost.

První informativní zastávkou byla matrika. Děti se zde dozvěděly, jak se evidují narození, úmrtí a sňatky občanů. O těch si pak ještě více popovídaly v obřadní síni.

Poté jsme vyšli až do třetího patra, kde v zasedací místnosti žáci získali cenné informace nejen o třídění odpadů (mimo chodem v této problematice se orientovali skvěle), ale i o práci dopravního odboru (zde byli velmi aktivní chlapci, kteří v sobě nezapřeli budoucí potencionální řidiče).

Dále zde měli naši žáci možnost zahrát si na městskou radu. Bravurně zvládli diskutovat na fiktivní téma, zda ponechat, či zrušit městskou policii. Hlasováním (na obrázku) potom rozhodli o jejím ponechání a tím jí na dálku vyslovili uznání.

Na závěr celé návštěvy se děti podívaly, jak se eviduje obyva-

telstvo, jak funguje internetová síť HejkalNet, a také byly některým jedincům vystaveny cvičné cestovní pasy. Děti si užily spoustu legrace při snímání svých tváří, otisků prstů i při podepisování. Exkurze na městském úřadě by jistě udělala radost i učitelům J. A.

Komenskému, neboť tady byla opravdu škola hrou a učivo „Naše obec“ budou žáci jistě zvládat na výbornou.

Děkujeme všem pracovníkům Městského úřadu Nové Město na Moravě za ochotu podílet se na této akci.

BESEDY S MĚSTSKOU POLICIÍ

Další již tradiční akcí byly besedy žáků všech devátých tříd s příslušníkem Městské policie v Novém Městě na Moravě panem Petrem Jinkem. Hlavním důvodem jeho návštěvy bylo seznámit žáky s obsahem činnosti městské policie.

Záležitosti týkající se zabezpečování veřejného pořádku našeho města bývají každoročně nejpoutavějším tématem a jinak tomu nebylo i letos. Žáci byli také seznámeni s právy a povinnostmi, které upravuje zákon a jež se bezprostředně týkají jich samotných.

Kdy a kde žádat o občanský průkaz a proč ho nosit vždy a všude s sebou? Do kolika let je povinností být při jízdě na kole vybaven přilbou? V jakém čase dodržovat noční klid? Proč je zakázán prodej alkoholu a tabákových výrobků mladším osmnácti let? Jde jen o výčet otázek, na které již každý účastník besedy zná odpověď. Pan Jinek dále všem objasnil rozdíl mezi přestupky a trestnými činy a předal žákům coby občanům mnoho cenných rad, jak žít v souladu se zákonem.

Být řádným občanem a především slušným člověkem musí chtít hlavně každý sám. Věříme, že i díky spolupráci naší školy s městskou policií vedeme žáky správným směrem.

Za poučné besedy městské policii děkujeme.

okénko

ZŠ SLAVKOVICE

Opět zdravíme z naší malé školičky!

Čas zase popoběhl a my se pomalu posouváme do posledních měsíců školního roku. Školní chodby a třídy rozkvetly do veselých barev. Na hradě se usadila královská rodina a pan král má co dělat, aby uhlídal od nápadníků - princů svých deset dcer.

Po školních chodbách se procházejí spanilé žirafy, v oknech září jarní květiny. Čas nám také určitě utekl proto, že jsme letos pořádali v obci karneval. Sobotní odpoledne se opravdu vydařilo.

Také jsme si zpestřili výuku mysliveckou výstavou ve Žďá-

ru, pobavili jsme se na divadelním představení Agentury Bořivoj z Prahy „O Myšce z bříska“ a viděli filmovou pohádku o trpaslících „Gnomeo a Julie“. No a na konci dubna jsme nezapomněli ani na čarodějnice, to se rozumí...

Kamarádi ze Slavkovic

CESTA KOLEM SVĚTA

Jste zvědaví, jak pokračuje naše školní celoroční hra Cesta kolem světa? Po procestování České republiky jsme se vydali za hranice naší země a začali poznávat země Evropy.

Tentokrát se děti rozdělily do skupin a vrhly se na plnění zadaných úkolů. Jejich prvním úkolem bylo rozluštit názvy evropských států z rozházených písmenek a naši prvňáčci

měli za úkol namalovat vlajky těchto zemí, samozřejmě podle předlohy. Víte, která země se skrývá v těchto písmenkách: RKAUOOKS, KURSO, GALEIN, HROKSABUL, NARCEIF, KUNORUSM, SINKOF, LÁIETI, VITAL, KEŘOC? My jsme rozluštili všechny názvy a mohli jsme se vrhnout do dalších úkolů.

Děti podle mapy Evropy nastudovaly, kde rozluštěné země leží a jaká jsou jejich hlavní města, a následně své vědomosti zapisovaly do slepých map. Tento úkol už byl těžší, a tak tentokrát všichni razítka do svých cestovních pasů nezískali. Ale to nevadí, byl před námi nás úkol.

Děti si vylosovaly název známého města a měly namalovat

stavbu, která je pro toto město typická. O stavbě si také zjistily spoustu zajímavostí, takže teď už všichni víme, že v Římě najdeme Koloseum, v Paříži Eiffelovu věž, v Moskvě chrám Vasila Blaženého a v Bruselu Atomium.

V dalším „cestovatelském dnu“ děti skládaly puzzle evropských staveb a budov a následně na svůj složený obrázek vymýšlely pověst. Pokud máte chuť, můžete si ukázkou jedné z pověstí přečíst v následujícím článku. Všechny pověsti byly pěkné a zajímavé, takže všem dětem za tento úkol přibýlo razítko do cestovního pasu.

A kam se vydáme příště? Tak o tom vám napíšeme v dalším čísle Puclíku.

POVĚST O JOSÍFKOVI A VĚRCE

V malé vesničce žila mlynářská rodina. Měli malé miminko jménem Věrka a osmiletého chlapce Josíška. Neměli na zaplacení mlýna a měli velké problémy s vévodou, a proto rodiče schovali děti do malého kostelíka. Vévoda byl moc krutý, a když nedostal zaplacení, matku s otcem zabil. Josíšek byl zvědavý, co se doma děje, a proto se tam šel podívat. Uvi-

děl matku s otcem bezvládně ležet na zemi a vévodu, jak odjíždí na koni. Hned mu bylo jasné, že se bude muset o svou sestru postarat.

Uběhlo dvacet let. Z Josíška byl statečný muž a z Věrky se stala krásná žena. Josíšek ale celou dobu přemýšlel, jak by mohl potrestat vévodu. Jednou se vypravil na jeho hrad. Protože se Věrka o Josíška bála,

tajně ho sledovala a dorazila na hrad v pravý čas. Omráčený Josíšek ležel na zemi a vévoda se ho chystal zabít. Věrka vzala kámen a největší silou ho mrštila po vévodovi. Ten se skácel. A od té doby se stal Josíšek vévodou a Věrka kněžnou. Lidé se měli rádi.

**Petra Kotovicová
Klára Vencálková**

CELÉ ČESKO ČTE DĚTEM

2. PODVEČERNÍ ČTENÍ

Tentokrát jsme se na čtení velmi těšili. Očekávaným hostem byla paní Jana Křenková, známá svou prací s dětmi a mládeží v oblasti literatury a poezie. Vzala s sebou i dvě dívenky ze svého dramatického souboru.

Sešlo se nás opravdu dost - naši školáci, jejich mladší i starší sourozenci, dokonce i rodiče přišli v hojném počtu... Nedočkavě se usadili připraveni poslouchat, jenže překvapení: všichni na koberec a budeme si hrát. Děti se pohybovaly jako mravenci, sloni, myšky - a jako myšky se potom usadily a poslouchaly.

Autorem, kterého si paní Křenková vybrala, byl Jan Vladislav. Krátce seznámila děti s jeho životem, prací i překladatelskou činností. Přečetla několik pohádek z různých zemí, prokládala je zážitky z osobních setkání se zajímavými osobnostmi kulturního života a hlavně stále udržovala

dětskou pozornost otázkami a narážkami na přečtený text.

Děvčata - recitátorky nás okouzly svým profesionálním přednesem. Bylo vidět, že mají poezii rády a přenesly energii i na naše posluchače. A na závěr postřeh očima účastnice Ivy Mrkvičkové:

Toto podvečerní čtení se mi velmi líbilo. Bylo pohyblivé a

některé děti tam mohly přečíst jednu z básniček. Zasmáli jsme se i nalámali hlavy s různými otázkami. Dvě děvčata, která za námi přijela společně s paní Křenkovou, nám přednesla krásné básničky. Mohli jsme slyšet pohádku o Trollovi a třech kozlících, německou pohádku o myškách či legrační básničky pro děti. Myslím, že se večer dětem velmi líbil.

3. PODVEČERNÍ ČTENÍ

V krátkém intervalu po sobě jsme zase četli. Svoji „novou“ knížku Dobrodružství kapříka Metlíka nám přijel ukázat Jan Opatřil, který u nás četl už v minulém roce. Nová v uvozkách je tato kniha proto, že pro nás již není neznámá - loni jen neměla podobu, kterou má dnes, protože teprve nyní vyšla oficiálně v nakladatelství.

Pan Opatřil přečetl úvodní kapitolu na seznámení s Metlíkem a pak se zaměřil na jednotlivé kapitoly z knížky. Vždy řekl stručný děj - ovšem

podcenil paměť našich dětí, které si příběhy zvědavého kapříka pamatovaly a doplňovaly vyprávění.

Pro zpestření a vyzkoušení pozornosti a znalostí dětí následovala po každé kapitole soutěž – ať už to byly otázky k ději, dotazy ohledně druhů ryb, rybářského náčiní či ochrany čistoty vod. Nezkuste to, když odměnou jsou kyselé rybičky! Snažili se školáci i děti ze školky, s těžšími otázkami si mohli lámat hlavu i rodiče.

Stalo se již tradicí, že si děti zapisují dojmy z podvečerního čtení do zvláštních deníků a vždy na dalším setkání vybíráme nejhezčí zápis čtení minulého. Tentokrát vybral pan Opatřil deník třetáčky Anety Brabcové, kterou jsme odměnili malou knížečkou o strozech.

Celou dobu všichni pozorovali improvizovaný rybníček plný ryb a dva rybářské pruty... Na závěr si každý mohl jednu rybičku vylovit a odnést na pátku na „rybí“ čtení.

KUŇ A MRAVENEC

Přišel únor a ve školní družině se naším tématem měsíce stal **KUŇ** - rychlý závodník Tohle ušlechtilé zvíře všichni obdivujeme a vzhlížíme k němu s úctou. Už jen ta výška...

Zkoumáme, jak se nazývají části koňského těla, jaké znaky na hlavě a nohou koně mají, na čem si koníci pochutnají a taky zkusíme, jak dávat nohy při klusu, cvalu či trysku (a pak rozvazujeme zamotané nohy a ruce ☺).

Vzpomínáme na koníky z pohádek, vyhledáváme v encyklopediích všechny koňské sporty nebo zjišťujeme, jak se řekne kuň v jiných jazycích. Nejvíce nám zamotala hlavy slova domestikace a hypoterapie. Skoro jsme je neuměli ani říct, ale nakonec pár šikulek mělo úspěch a od starších sourozenců nebo rodičů význam zjistili a ostatním vysvětlili. Průběžně ve volných chvílích

čteme na pokračování příběhy kobylinky Hvězdičky.

A protože z názvu tématu plyne i něco o závodění, zajímali jsme se po zbytek měsíce o atletiku a gymnastiku. Co do těchto sportovních odvětví vůbec patří, jaké se používá náčiní, kteří sportovci byli a jsou v těchto disciplínách úspěšní a slavní. Kulili jsme oči, co všechno dokázali třeba Emil Zátopek nebo Věra Čáslavská.

No a samozřejmě jsme si hodně povídali o historii i současnosti olympijských her. A taky jsme i sami běhali, házeli, skákali, nacvičovali gymnastické sestavy..., abychom zjistili, že je to teda pěkná dřina!

V březnu nás zajímal **MRAVENEC** – dobrý spolupracovník. Zase jsme poznávali stavbu těla (dokonce pod mikroskopem), zjišťovali, jak vypa-

dá mraveniště a jak to tam vůbec funguje... Máme jim co závidět!

Samozřejmě jsme nezapomněli na Ferdu a vyhledávali v knížkách o něm odpovědi na různé záludné otázky. Na básničku Polámal se mravenček jsme hráli divadlo a ze slova *mravenec* skládali slova jiná. Někteří se podařilo - s přidáním háčeků a čárek - vymyslet až 20 nových slov, zkuste to. K tomu jsme denně četli kapitoly z knížky Jeden den v mraveništi – o dvou sourozencích, kteří se kouzlem zmenšili a prožívají dobrodružství se svými mravenčími kamarády.

Pak došlo i na téma spolupráce. Jak si pomáhají lidé v různých zaměstnáních, kde by jeden bez druhého nic nedokázali - ať už při vzniku chleba, písničky nebo při velké operaci. Také jsme si řekli, jak by měly spolupracovat třeba děti

ve škole apod., a pak jsme společně skládali puzzle, stavěli z lega, stříhali obrázky...

Zkusili jsme taky různé kolektivní hry, kde každý má svoji funkci a nesmí chybět ani chybovat – vybíjenou, přehazovanou... Bavili jsme se vymýšlením, které slavné dvojice výborně spolupracovaly – Pat

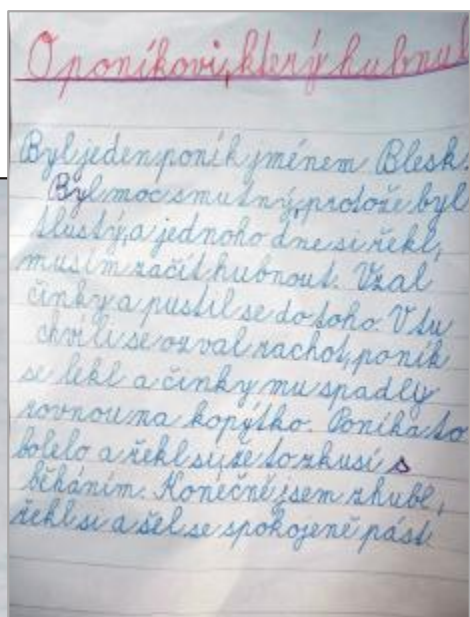
a Mat, králíci z klobouku, ale také Oldřich Kaiser a Jiří Lábus či Jiří Voskovec a Jan Werich.

Nakonec jsme utvořili také dvojice a plnili těžké úkoly – zavázat si boty společně každý jednou rukou, se svázanýma nohama běhat štafetu nebo

třeba společně vytvořit jarní dekoraci z přírodnin.

Uteklo to rychle, ani jsme nestihli všechno naplánované a byl tu duben a s ním pilná včelka. Ale o ní vám povíme zase až příště....

Kamarádi ze Slavkovic

Autorkou povídky i obrázku je Aneta Košťálová ze 2. třídy ZŠ Slavkovic

P U C L Í K

Školní časopis Základní školy v Novém Městě na Moravě – číslo 64 – květen 2011

Vydává Základní škola Nové Město na Moravě, Vratislavovo náměstí 124 výhradně pro vnitřní potřebu.

Redakční rada: Zdeněk Havlík, Mgr. Petr Smékal, Mgr. Ivana Fousková, Mgr. Dagmar Svobodová, Dominika Edlmanová, Věra Králová, Nikola Švárová, Petra Vodičková, Dominika Kaštánková, Jana Knapčoková, Martina Šikulová, Vendula Svobodová, Aneta Dufková, Leona Vedmochová, Václav Šebek, Karolína Švárová, Marie Novotná, Radka Křížová, Anna Truksová

e-mail: puclik@nmnm.cz

<http://zs1.nmnm.cz>

Číslo 64 vyšlo 18. května 2011 v nákladu 35 výtisků